

eZine of Modern Texts in Translation

March 2015

Horia Dulvac

translated into English by
MTTLC graduate students

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

Editor-in-Chief
Violeta Baroană

ISSN 1842-9149

Issue 140
March 2015

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLC
© The University of Bucharest

Short story by **Horia Dulvac**
translated into English by
MTTLC graduate students
Eliza Biță, Flavia Hemcinschi,
Ana Maria Țone and Izabela Vațe

Proofreader:
Mădălina Bănuțu

IT Expertise:
Simona Sămulescu

March 2015

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

March 2015

Short Story by
Horia Dulvac

Translated into English by
MTTLC graduate students

Eliza Biță, Flavia Hemcinschi,
Ana Maria Țone and Izabela Vațe

March 2015

EFFECT DOPPLER

A murit tata.

Se evaporase neputincios, zvârcolindu-se de colo-colo ca o picătură de apă aruncată pe o tablă încinsă.

Mie începuse să îmi țiui o ureche. Sunetul mă prinsese de tâmplă izbindu-mă de cer.

Trebuia să sar într-un picior, să îmi scot apa și gândurile acelea enervante din creier, străduindu-mă să merg drept. Ce-ar zice lumea văzându-mă șui?

Cimitirul era atât de curb, încât linia orizontală a coșciugului părea o instabilă tangentă.

Întors acasă, am început să-mi scot ceara din urechi cu niște delicate bețișoare chinezești. Secretasem o mare cantitate de clei și mizerii. O scurgere duioasă a inimii. Atenție, dacă nu ești atent, poți pierde totul prin găurile lăsate de felurite neatenții și slăbiciuni...

THE DOPPLER EFFECT

My father has died.

He had evaporated helplessly, writhing to and fro like a drop of water thrown on a hot iron sheet.

One of my ears started ringing. The ringing had caught hold of my temple slamming me against the sky.

I had to jump on one leg, to get the water and those annoying thoughts out of my brain, struggling to walk upright. What would people say if they saw me off the edge?

The graveyard was so curved that the horizontal line of the coffin seemed an unstable tangent.

Once at home, I started to get the wax out of my ears with some delicate Chinese cotton swabs. I had secreted a large quantity of wax and dirt. An affectionate flow of the heart. Careful! If you aren't careful you may lose everything through the holes left behind by various carelessnesses and weaknesses...

Știam de la fizică despre *efectul doppler* generat de pierderea celui drag. Lumea devenea un sunet care se îndepărtează brusc. (O asemenea schimbare provoacă cădere bruscă de glicemie, ceea ce poate duce la lipotimie, leșin - auzisem eu că cei duși pe lumea cealaltă sunt hipotensivi!).

Cauza acestui fenomen era faptul că durerea dispare cu viteză mai mare decât prezentul. Asta făcea ca trupurile noastre spongioase, insuflate de felurite erecții și dorinți, să pară vii.

În realitate, totul ni se părea. Duișia cuibărită în inimi, lumina dimineții, mica zvârcolire de vrăbiuță a bucuriei...

Și apoi, cine poate spune că nu se înșală? Mai ales când era vorba de o scădere bruscă a tensiunii, de bătrânețe?

Țiuitul urechii e cunoscut în fizică, mai ales în sonicitate, ca deformarea sunetului datorită vitezei. Uneori, el se confunda cu vibrația ce însoțește electrocardiograma unui infarct mascat.

Unii nu și-au mai revenit din sunetul acesta ce îți golește

I knew from physics about the *Doppler effect*, which is generated by the loss of someone dear and which turns the whole world into a sound which dies out suddenly. (Such a change causes a sudden decrease in blood sugar levels, which can lead to lipothymy, fainting - I once heard that those taken by the afterlife are hypotensive!).

The cause of this phenomenon was the fact that the pain disappears with a higher speed than the present. This made our bodies spongy, possessed by various erections and desires, it made them seem alive.

In reality, everything was in our heads. The fondness which had nestled in our hearts, the morning light, the little sparrow-like writhing of joy...

And then, who can say that they have never been mistaken? Especially when it comes to a sudden fall in blood pressure, caused by old age?

The ringing in one's ear is known in physics, especially in sonicity, as a deformation of the sound caused by the speed. Sometimes, the sound is mistaken for the vibration which accompanies the EKG of a hidden heart attack.

Some people have recovered from hearing that sound,

sufletul, schimonosindu-ți figura. S-au înălțat în cer și viața lor s-a arătat deodată: un gust sublingual, de-o clipă senzația batonului de înghețată linsă într-o după amiază de duminică, în parc...

Ca să ajung la tata, trebuia să trec apa.

De pe celălalt mal, îmi făceam chiar semne cu mâna. Săream într-un picior, făceam multă gesticulație, căci ni se tăiase sonorul.

Degeaba, treceam pe lângă mine exasperant și cine știe când urma să mă mai văd! Nici vocile gurilor nu ni se întâlneau, ca fumurile avioanelor paralele.

Lucrurile nu erau chiar atât de simple. Prezentul mă încurca, multe din gesturile îmi rămăseseră mici. Mă jenau la mâneci și subsuori. Crăpau și își dezveleau căptușeala ca niște capsule de bumbac... (Ganglionii aveau neliniști cancerigene.)

which empties the soul, by contorting their face. They ascended to the sky and their lives suddenly revealed themselves: a sublingual taste, like the taste left on the mouth by a popsicle eaten in the park, on a Sunday afternoon...

I had to cross the river in order to get to my father.

He was making hand gestures from the other shore. I was jumping on one leg, I was gesticulating a lot, because the sound had been cut off.

To no avail, I was passing by myself exasperatingly and who knows when I was going to see myself again! Not even our voices were meeting, as the smokes from two parallel planes' exhaust pipes.

Things weren't that simple. The present was confusing me, I had grown out of many of its gestures. They were too tight around the sleeves and around my armpits. They were bursting open and exposing the lining like some cotton capsules... (The ganglions had some carcinogenic anxieties.)

Prima dată am început pe la Stamora Moravița: fugeam la sârbi, treceam fluviul înnot și mă întorceam înapoi plin de emoție: era posibil.

Știu că la un moment dat Sfântul Ilie supărat foc, hotărâse să mă înec. Fusese o variantă de lucru. S-a răzgândit: îi plăcea recunoștința mea când îmi oferea lucrurile care odinioară mi se păreau intangibile (Camelia de exemplu. Structura cuminte a celulelor ei brune, epiderma radioasă, sânii ca niște ochi fosforescenți).

Dincolo de mal, tata îmi făcea semn cu umbra lui dragă: „mai calcă și tu prispa bisericii, mai aprinde o lumânare”, îmi striga dispărând. (Partea aceea de mal era învăluită într-o ceață orizontală, ca fumul de lumânări. Morții se plimbau cu capetele plecate, în sutane preoțești.)

Chestia e că nu îi vedeam tatălui meu decât gura jupuită căci sunetele îi erau smulse de pe buze înainte să înflorească până la capăt. De altfel, și eu aveam niște afte bucale despre care medicii îmi spuneau că sunt o arsură provocată de vânt.

I was by Stamora Moravița when it happened for the first time: I was running to the Serbs, I was cross-swimming the river and returning full of excitement: it was possible.

I remember that, at some point, Saint Elijah, in a fume, had decided that I should drown. It would have been a possibility. He changed his mind: he liked my gratitude when he offered me the things which once had seemed intangible (for instance, Camelia. The tame structure of her brown cells, her radiant epidermis, and her breasts, like some phosphorescent eyes).

From beyond the shore, my father was waving at me with his lovely shadow “why don’t you cross the threshold of the church and light a candle,” he would yell as he disappeared. (That side of the shore was engulfed in a horizontal mist, like the smoke produced by a burning candle. The dead-men were walking with their heads down, dressed in cassocks.)

The thing is that the only thing I could see was my father’s skinned mouth, because the sounds were pulled from his lips before they had the chance to fully bloom. As a matter of fact, I too had some buccal aphthae, which doctors thought to

Vântul era de fapt un fel de *Efect Coandă* al cuvintelor, aerul ce rămânea după ce le rosteam. Medicii nu reușeau însă să înțeleagă: gura mea a fost de la naștere un nefericit accident. O rană pe care nu o lăsam să se vindece, continuând să vorbesc.

Iar celulele gustative erau un fel de *turnuri babel* ale posibilului...

Mi-am făcut deci semn cu mâna, eram eu, era tatăl meu, nu mai îmi dădeam seama, cert e că cel de dincolo mi-a răspuns, mi-a întors semnul înapoi.

„Ce să fie?”, m-am întrebat uluit.

M-am așezat pe un buștean și am început să cuget. Din când în când, îmi venea în minte ce bună e ciorba acrită cu oțet de mere și aromată cu leuștean, dar realizez că scopul gândurilor mele era altul și încercam să revin.

Chiar dacă începeam în gând o rugăciune, mă loveam de pereții capului, ca un copil care se plimbă cu bicicleta în

be a burn caused by wind.

The wind was actually some sort of *Coandă Effect* of the words, it was the air which remained behind, after I had pronounced the words. The doctors were unable to understand it, though: my mouth had been an unfortunate accident since birth. A wound which I didn't let heal, because I kept talking.

And the taste buds were like some sort of *towers of Babel* of the possible ...

So I waved at myself, was it me, was it my father, I couldn't tell anymore, but what is certain is that the person who was standing there responded, returning my hand wave.

“What might it be?” I asked myself, amazed.

I sat on a log and started to think. Every now and again, what came to mind was a good broth soured with apple cider vinegar and flavoured with lovage, but I would soon realize that the purpose of my thoughts was different and I would try to return to it.

Even if I started saying a mental prayer, my words would get hit against the walls of my head, as it happens to a

apartament.

Evitam prin viraje abile felurite gânduri care îmi roiseră în minte un stup de albine, dar inevitabil eşuam, ieşeam din decor. Atunci se auzea o sonerie de alarmă şi pe un ecran apărea sfântul Ilie cu un panou pe care scria cu litere luminoase, ca la cazinourile din Vegas: *Mai ai trei vieţi*. (Sfântul era unul dintre cei care reuşise performanţa să urce la cer cu trup cu tot.)

Dincolo e o apă. Acesta era un lucru cert. Din acel moment, nu puteam trece mai departe fără a medita şi soluţiona complet problema dacă eu eram înăuntru sau în afară şi, gândind aşa, adormeam.

Visam tot ape alunecând într-o râună. Cine aude aşa ceva ar crede că e firesc, apele alunecă. „Apele o iau în jos”, se spune în popor. „Căderea e natura lor”, spun filosofii.

Dar nu e deloc aşa: apele nu vor să cadă, apele se lovesc la şolduri şi genunchi de câte ori alunecă lateral, şi la ceafă, de câte ori cad în cap.

child who is riding his bike inside the apartment.

I avoided through various clever turns of mind thoughts which had swarmed my mind like a beehive, but I inevitably failed, I disappeared. Then resounded the ringer of the alarm and Saint Elijah appeared on a screen, holding a board like the ones you find in Las Vegas casinos, on which it was written with glowing letters: *You have three lives left*. (The Saint was one of the people who had succeeded in ascending to the Heavens.)

Beyond that there is a water. That is for sure. From that point on I couldn't move on without meditating and without settling the issue of whether I was inside or outside and, as I was thinking, I fell asleep.

All I was dreaming were waters flowing on a side. If someone heard me he would think that this is right, that waters flow. “The waters fall down,” say the people. “It is in their own nature,” say the philosophers.

But that is not true: the waters don't want to fall, they hit their hips and knees whenever they fall laterally, and their back-heads whenever they fall on their heads.

Din visul apei, alunecam și eu înapoi și, cu gândul la una sau la alta, visam te miri ce. Poate câteodată și vreo femeie; cu toate că înțelegeam la un moment dat că există o legătură exactă între femeie și apa cea moartă din vis, uitam, mă trezeam.

Mă trezeam pe uscat dând din mâini fără spor, sau în spume după o poluție neașteptată.

Uneori uitam când priveam și atunci mă uitam și pe mine, descoperindu-mă în locuri pe care nici în vis nu le-aș fi visat. De pildă, în plin preinfarct, ori în existențe țiuitoare care nu îmi aparțineau. (Nu degeaba când îmi țiuia o ureche era semn rău)

Treaz nu mai valoram nimic. În mâna transpirată strângeam doar senzația trecută, așa cum odinioară visam că am în gură o bomboană, când de fapt îmi sugeam dintele proaspăt căzut.

Dar nici asta nu e întâmplător, căci să visezi măsea scoasă sau dinte scos e de rău, înseamnă moarte.

I was slipping back from the water's dream, thinking about one thing or another and I was dreaming about trifle things. Maybe I would dream about a woman every now and again; even though I understood at some point that there was a precise bond between the woman and the dead water in the dream, I would often forget, I would wake up.

I would wake up onshore, moving my hands uselessly, or covered in foam after an unexpected pollution.

Sometimes I would forget about everything as I was looking and then I would forget about myself too, finding myself in places I couldn't even picture in my dreams. For instance, as I was having a preinfarction, or as I was living whizzing lives, which weren't mine. (As it were my ear ringing was a bad omen)

I wasn't worth much awake. All I was holding in my sweaty hand was the bygone sensation, as I once used to dream that I had a candy in my mouth, when in fact I was sucking on my freshly fallen out tooth.

But that isn't coincidental either, because dreaming that you had a tooth or a molar pulled out is a bad thing, it is a death-predicting sign.

„Nu spune niciodată hop până nu sari”, deșteaptă încheiere: îmi și imaginam un desen în care oamenii spuneau pe rând „hop” în plin salt, și exclamația le devine fatală căci, imediat ce o spuneau, cădeau în șanț.

„Hop”, spuneau și cădeau în fund. Dacă treceau, i-aș fi văzut dincolo de râu.

Râul acela populat cu măști de carnaval mă ispitea la imprudențe. Tentația să te miști, să dai din brațe când ești viu este irezistibilă.

Dincolo de acel demaraj (o apă în care nici nu ai voie să înoți, pare a fi un fluviu de mercur, așa e de mortală), era carnavalul de măști multicolore.

Era ca o hazna de țară, plină ochi. Plină până în vârf, deversând, de fapte dezordonate, de gesturi excretate. (După ușa de lemn a cabinei de WC în care mă baricadam la țară, felurite animale fără conștiință mă priveau întrebător: un cocoș cu creasta caraghioasă și ochi oligofren, un purceluș curios, la început simpatic, devenit rapid violent. Trebuia să închid repede ușa, căci începea fără motiv asalturile cu capul asupra

“Never say *hop* before you’ve jumped,” that is a smart conclusion: I could envision a picture in which people were exclaiming “*hop*” one by one, while they were taking the leap, and their exclamation would be fatal to them, as they would fall into the ditch as soon as they said it.

They would say “*hop*” and then end up on their butt. If they had passed, I would have seen them from across the river.

That river, populated by carnival masks, tempted me to commit an imprudence. The temptation of moving, of moving your arms while you are alive is irresistible.

Beyond that mark (a water in which you are not allowed to swim, seems a mercury river, it is that lethal), there was the carnival of many-coloured masks.

It was like a country cesspool, full to the brim. Filled to the very top, overflowing with promiscuous acts and with excreted gestures. (Behind the wooden door of the toilet where I would barricade myself when I was staying in the countryside, different animals lacking a consciousness were watching me inquiringly: a rooster with a ridiculous comb and the eyes of a retarded creature, a curious pig, who was cute at

cabinei de lemn.)

Dacă nu eram atent, râul mă izbea din plin. Propriile mele fapte mă mânjeau fără întoarcere.

În astfel de situații trebuie să ieși din joc. Nu poți continua dacă ești murdar. Riști să fi mistuit deodată de focuri spontane și mânioase.

Îmi imaginam ce mobilizare de memorie îmi va fi trebuind la judecata de apoi: toate aceste chipuri, măști, dansuri și gesturi vor fi fost retrase de pe piață, ca niște produse periculoase, returnate marelui fabricant...

Pe lângă urechi, apa trecea ușor și îmi ziceam că mă poate lua și pe mine cu ea, tot așa... Ușor și nepăsător ca șampania *Bubbles*, carbogazoasă.

„Dacă mă ia așa cum sunt, împușc doi iepuri dintr-o lovitură”, îmi spuneam: „Plec odată de aici și scap de mine!”

Dar nu era așa, apa nu mă ierta până nu mă lepădam de

first and who quickly became violent. I had to close the door, because it would start head-butting the wooden door for no reason.)

If I wasn't careful, the river's waters would hit me head on. My own actions were staining me to a point of no return.

When you get into such situations you have to leave the game. You can't keep playing if you are stained. You risk being consumed at once by spontaneous and enraged fires.

I imagined what kind of memory mobilization I would need at the Last Judgement: all these faces, masks, dances and gestures will have been pulled from the market, as dangerous products, and returned to their great maker...

The water was flowing gently by my ears and I said to myself that it could take me with it, in the same way it flowed ... Gently and carelessly like *Bubbles* sparkling champagne.

“If it takes me as I am, I kill two birds with one stone,” I said to myself, “I can finally leave this place and run away from myself!”

But it didn't happen like that, the water wouldn't forgive

ultima închipuire.

Apa e și ea ca tot lucrul, plină de capricii și chichițe, discretă, alcătuită din bucățele de speranță înșelătoare, mici. Alunecarea lor somnambulică îi conferă, de altfel, proprietatea de a fi fluidă. Are propriile probleme și ticuri: o brumă carnală de memorie... un început de amnezie...

Speram că, luat de val, voi scăpa în anonimat: cine n-ar vrea o așa iertare?

„Unde merge mia merge și suta”, gândeam. „Unde sunt cei mulți, voi merge și eu”. „Să sărim acum, când pare că nu se uită nimeni!”.

Degeaba: rămâneam tot pe mal. Aici, cel puțin, puteam să mă pipăi continuu. Să mă camuflez în cei mulți. Să secret răgazuri și înfățișări...

(Cel mai bine camuflează roșeața obrazilor inocenți. De pildă, bieții mei copaci nu știu să se ascundă, scoarța le dezvelește visele, îi dă de gol... Prin venele picioarelor, ochii li se scurg în pământ. Un sistem complex de vase, artere și rădăcini...

me until I renounced my last dream.

Water is like any other thing, full of caprices and loopholes, discreet, made of tiny pieces of deceptive hope. As a matter of fact, its somnambulist slipping confers it its propriety of being a fluid. It has its own issues and twitches: a carnal rime of memory... a beginning of amnesia...

I was hoping that, carried away by the water, I will evade in anonymity: who wouldn't want to be forgiven in such a manner?

“In for a penny, in for a pound,” I used to think. “I will go with the crowd.” “Let's jump now while no one is looking!”

To no avail: I would still remain on the shore. Here, at least, I could feel myself continuously. Camouflage myself in the crowd. Secrete pauses and appearances...

(Best at camouflaging the blush of innocent cheeks. For instance, my poor trees don't know how to hide, their bark unveils their dreams, it gives them away... Through their veiny trunks their eyes trickle down in the ground. A complex system

Într-un mod asemănător și eu urma să fiu denunțat. N-aveam nicio scăpare în fertil, ca aici. Și oricum, trupul meu mărturisea jenat tot, ca recruții la examinarea medicală. Ca inocentul început de erecție când severa doctoriță, cu ochelarii ei sexy, îți ridică în sus ciocul ținut al penisului, cu ochi de pasăre scrutător)

*

Mătușa care mă pune să deșertez în șanț zeci de găleți de apă, mici ca niște degetare, întreba de fiecare dată: „Ești martor că i-am dat apă?” „Sunt martor!”

Pe atunci, în sud, mai circulau de capul lor unele vorbe, aidoma unor câini fără stăpân. Sau mai bine zis, aidoma unor câini fără cap, sau unor capete de câine fără trup, ca exemplarul acela rusesc de laborator care saliva stupid, fiindcă nu avea stomac.

Stomacul fusese înlocuit cu un borcan în care barbotau, prin niște furtune, sucurile gastrice iluzorii ale foamei...

of vessels, arteries and roots...

I should have been denounced in a similar way. There was no escape in the fertile, as is here. And anyway, my body was abashedly confessing everything, as the recruits do during the medical exam. Like the innocent start of an erection when the authoritarian doctor, with her sexy glasses, lifts up the tapered beak of your penis, with scrutinizing eyes)

*

The aunt, who used to tell me to empty scores of buckets of water, as small as thimbles, into the channel, would always ask: “Do you admit that I gave him water?” “I do!”

Back then, in the south, there were some whispers coming and going as they pleased, like some homeless dogs. Or, actually, like headless dogs, or dogs without bodies, like that Russian specimen in the lab which salivated vainly, because it didn't have a stomach.

The stomach had been replaced with a jar in which, through some tubes, bubbled the illusive gastric juice of hunger...

Scopul întregii acestei povești era ca apa să ne conducă inconștientă la vizuină. Să îi trădăm visele virgine. Să îi spargem burta plină de secrete. (Pe una din monezile comuniste era gravat un miner spărgând ceva cu târnăcopul)

Eram în săptămâna după paște. Urmăream fosforescența corăbioarelor din coji de ouă, îndreptându-se legănate spre burțile unor ape grase, ca niște pești țiuind sub pământ.

Am auzit și zgomot mult de lume, voci petrecând, sau discuții aprinse între bărbați, iar sub perdeaua de ape i-am zărit și pe buncii blajini în peșterile lor subpământene, iluminați și calzi.

Ca să trec, trebuia găsit podețul cel bun: chiar și nevinovatele pâraie pot avea gropanele lor, unde piciorul se scufundă pe neașteptate.

Acolo, începutul e deja făcut și există lumi cât acul de gămălie - capcanele mici și ungherele înghit totul ca șarpele boa, pe nemestecate.

Cel mai bun loc era la intrarea bisericii: puteam părăsi

The point of this whole story was that the water would lead us unconsciously to the den. So we could betray its virgin dreams. So we could break its belly full of secrets. (On one of the communist coins there was a miner who cracked something with the hack)

It was the week after Easter. I was following the phosphorescence of the little ships made of egg shells, paddling towards the bellies of some deep waters, like fish screaming under the ground.

I also heard a lot of noise made by people, voices that were partying, or arguments between men, and under the curtain of water I also saw the gentle grandparents in their underground caves, lighted and warm.

In order to pass, I had to find the best platform: even the innocent brooks can have their holes, where the foot drowns unexpectedly.

There, the beginning is already made and there are worlds as small as pins - the small traps and the corners swallow everything like the boa, without chewing.

The best seat was at the entrance of the church: I could

fără să deranjez. De acolo, vedeam chiar detalii...

Oamenii scurși în fluviu, la gura de vărsare a poftelor ghiftuite până în gât (în mărul lui Adam li se întâmpla poticneala), făceau o animație mută dar asurzitoare.

Din valuri, ieșea câte o mână sau un chip familiar: poate că într-adevăr vreun prieten sau o rudă îmi cereau ajutor, dar erau deodată înghițiți.

Ridicările acelea pe pereți până la turle ne lăsau cu unghiile tocite. Ce să faci cu o singură scară, de pe care aproape toți cățărătorii cădeau, fiind înghițiți de valuri?

La un moment dat, cineva (eu) din mulțime a sărit într-un picior făcându-mi semn cu mâna, dar am clipit să-mi umezesc corneea (noi, bărbații, nu plângem decât înlăuntrul nostru), ceea ce a făcut ca flăcările pictate ale iadului să-și miște limbile foarte veridic. Eram chiar eu cu familia într-un concediu.

Atât de plecat fusem astă vară, când mă-ntorceam cu mama din Soveja, încât mă temeam că acasă aș putea găsi pe altcineva – în lumea acvatică (așa cum sunt țesuturile noastre mustind de ape) se cunosc destule cazuri de moluște parazitând

leave without disturbing. I could even see details from there...

The people who were dropped in the river, at the mouth of satiated wishes (things stuck in their Adam's apple), made a mute but deafening animation.

Out of the water, there came out a hand or a familiar face: indeed, maybe a friend or a relative were asking for my help, but they were immediately swallowed.

Those bumps in the walls to the towers were making our nails blunt. What's to be done with a single ladder, from which almost every climber fell, being swallowed by the waters?

At some point, someone (me) from the crowd hopped while waving at me, but I blinked in order to moisten my cornea (we, men, cry only on the inside), which made the painted flames of hell move their tongues glibly. It was actually me and my family on a holiday.

I had been gone so much last summer, when I was coming back from Soveja with my mother, that I feared I would find somebody else in the house – in the aquatic world (like our tissues which abound in water) there are many cases of

cochilii duse de-acasa.

Dar nu era cazul: cochilia calcaroasă a casei era la locul ei, chiar dacă puțin mișcată.

În definitiv, toată lumea știe că deșertul înaintează furiș, sau că apele taie, puțin câte puțin, felii dureroase de plajă.

Și apoi cum să pleci, când nu e posibil să scapi de tine? (Micile mele obiceiuri au clipit din ochi recunoscătoare.)

Gura mormântului semăna perfect cu groapa rămasă după extracția măselei. Se vedea chiar și iarba pe margini, ca părul pubian, ușor rănită

De aceea, când plecam, trebuia să mă smulg ca dintr-o sângeroasă gingie.

Rămânea mereu o gaură în urma mea. Iar gaura începea să-și miște buzele. Vorbea ceva.

Când reveneam, obiectele erau întotdeauna mișcate de la locul lor. Chiar dacă se prefăceau inerte (pe unele femei le-am avut așa, în somn, făcându-mă vizibil direct pe creasta visului

molluscs infesting shells which left home.

But it wasn't the case: the calcareous shell of the house was in its place, even if it was a little bit moved

In the end, everyone knows that the desert is stealthily advancing, or that the waters are cutting, little by little, painful pieces of beach.

And then how can you leave, when it is not possible to escape from yourself? (My little habits blinked gratefully at me.)

The hole of the grave looked just like the hole that remains after the extraction of a jaw tooth. You could also see the grass at the borders, like pubic hair, a little injured.

That is why, when I left, I had to pull myself out like from a bleeding gum.

There was always a hole left behind me. And the hole was beginning to move its lips. It was saying something

When I returned, the objects were always moved from where I had left them. Even if they were pretending to be inert (I had had some women like this, while sleeping, making me

lor.)

În aceste situații, examinam cu atenție să nu găsesc cochilia mea ocupată de altcineva, un parazit care să îmi sugă toată biografia. (Se spune că păianjenii injectează o substanță care le lichefiază muștelor abdomenul. Apoi le golesc conținutul, lăsându-le Țepene, de parcă ar fi împăiate).

De cele mai multe ori dădeam însă tot de mine, locuindu-mă tacticos. Nu scăpam de mine nicăieri.

Dar mă retrăgeam elegant, căci fiecare clipă avea propriul său tunel care își consuma gura pînă la capăt. Nu era bine să le intersectezi.

*

Acum că tata a murit, pot să mărturisesc: toată viața mi-a fost foame.

Mulți vor spune că nu e nici o scofală în asta: în definitiv știm că trebuie să-Ți fie mereu foame.

Trebuie să-Ți fie mereu foame, altminteri cine știe ce lucruri groaznice se pot întâmpla!

visible right on the edge of their dream.)

In these situations, I carefully examined my shell so that it wouldn't be occupied by someone else, a parasite which would suck all my biography. (They say that spiders inject a substance which liquates the flies' stomach. Then they empty them, leaving them immobile, as if they were stuffed).

But most of the times I couldn't find anyone else there but me, living me leisurely. I couldn't escape anywhere from myself.

But I was gallantly retreating, because every moment had its own tunnel which consumed its mouth until the end. It was no good crossing them.

*

Now that my father is dead, I can confess: I have been hungry all my life.

Many people will say that this isn't such a big deal: in the end we know that you always have to be hungry.

You always have to be hungry, or else who knows what horrible things may happen!

Eu eram flămând de față, bolnav după privire. Aș fi înfulecat hulpav pâinea iertării, dar unde să o gădesc?

Mi-era foame în celule, cerul gurii tânjea după înfățișări. Aș fi mâncat orice era solubil: vreo vorbă, femeie sau faptă care să îmi umple gâtul de sațiu. Papilele gustative se umpluseră de pământ. Fântânile aveau ochii plini de pământ. Pielea mi se făcuse un covor de ochi uscați, ca niște semințe visând ploioase.

De-atâta uscăciune a salivei, îmi venea să intru cu mitraliera în cei mulți.

De aceea, privirile oamenilor mi se agățau de haine miloase și veneam cu ele acasă agățate de stofa ca niște scaieți. (Odată, am văzut un câine cu abdomenul rupt, era o seară de asfințit, care își dezgolea măruntaiele: privirea câinelui îmi intrase sub piele ca un șpan. Mi l-a scos soția de sub piele cu vârful unui ac.)

Cine se încumeta să își aventureze ochiul în digestia mea adâncă, fără riscul de a fi absorbit? Nebăgat în seamă, mă atrofiu, ca un organ nefolosit.

Muream dacă nu eram văzut.

I was hungry for faces, sick for looks. I would have guzzled the bread of forgiveness, but where would I find it?

My cells were hungry, my palate was aching for appearances. I would have eaten anything soluble: a word, woman or act which would fill my throat with satiety. My taste buds were filled with soil. The fountains' eyes were filled with soil. My skin had become a carpet of dried eyes, like some rainy seeds dreaming.

Because of such a drought of my saliva, I wanted to go with the machine-gun in the mob.

That is why, the people's looks were compassionately hanging on my clothes and I was coming home with them hanging on my cloth like some burdocks. (Once, I saw a dog with its stomach ripped, it was sunset, which was stripping its entrails: the look of the dog had entered under my skin like a splinter. My wife got it out with a needle point.)

Who could venture his eye in my deep digestion without the risk of being absorbed? Being ignored, I was emaciating, like an unused organ.

I had to be observed!

Era o nevoie urgentă. În copilărie, dădeam fuga la tatăl meu, cu o jucărie în brațe, cerșindu-i atenția. De cele mai multe ori, tata era obosit, prins într-unul din frecvențele lui momente de severitate.

Severitatea, iată un lucru de care aveam nevoie. Încă de atunci dezordinea îmi producea atacuri de panică.

„Lasă-l, nu-l mai deranja! Vezi că Tatăl e foarte ocupat!”, spunea mama.

Era în regulă, cineva mai ținea socoteala! Eu trebuia să mă simt în continuare vinovat. „Să nu uit”, îmi notam.

Mai târziu, Tata era ocupat să fie bolnav. Boala devenise o activitate profesională care îi lua tot timpul și îl făcea supărat. (Mă gândeam să fac o afacere tipărind cărți de vizită pe care să scrie: „cutare”, bolnav. Oamenii se identificau cu bolile lor.)

Apoi, Tata era ocupat să fie mort – o profesiune serioasă. Morții au fost întotdeauna stimați și prețuiți. Abia după ce mori, apar cu adevărat prietenii noi. (Din trecutul umed apar foștii trădători, calzi și utili: cum ai putea să nu le fii recunoscător?)

It was an urgent need. In childhood, I would go running to my father with a toy in my arms, begging for his attention. Most of the times, my father was tired, caught in one of his frequent moments of harshness.

Harshness, here is a thing that I needed. Ever since then, mess gave me panic attacks.

“Leave him alone, do not disturb him! Father is very busy!” mother used to say.

It was fine, someone was still keeping count! I had to keep feeling guilty. “Do not forget,” I would note.

Later, Father was busy being sick. The sickness had become a professional activity which kept him busy all the time and made him angry. (I was thinking about making business by printing visit cards on which it was written: “whoever”, sick. People identified with their sicknesses.)

Then, Father was busy being dead – a serious profession. The dead have always been appreciated and cherished. New friends really appear only after you are dead. (From the wet past emerge ex-traitors, warm and useful: how could you not be grateful to them?)

După ce tata a murit, evaporându-se ca o picătură de apă pe o tablă încinsă, am început să gândesc atât de intens, că mi se auzeau dinții scrâșnind.

Credeam că morții sunt serioși. Da de unde, nici ei nu mai sunt ce-au fost! Nu mai sunt cei pe care altădată te puteai baza!

Cu progresele medicinei, nu mai este o distincție foarte clară între ei și cei în viață.

Rușii au ținut conectat la aparate un cap de câine fără stomac, ce saliva când simțea mirosul de mâncare. Ulterior, i-au citit și encefalograma: spunea ceva de genul „ia te uită, de câte ori salivez,ăștia aprind lumina roșie”.

Dragii mei morți își sorb supa de pomană în cer, zgomotos, cu o lingură având coada lungă de-un cot: o zeamă diluată, ca cerul gurii în care sicriul se înalță absorbit.

La sărbătoarea proletariatului, de întâi mai, lăsam baloanele să se înalțe roșii. Trupul meu era o nacelă care se ridica deodată, ca bătaia de aripă a unui porumbel.

Apoi, ziua se dizolva în papilele gustative.

After my father died, melting into thin air like a drop of water on a hot sheet-metal, I started to think so intensely, that you could hear my teeth grinding.

I thought the dead were serious. Not at all, they are not what they used to be! They are no longer the ones you can rely on!

With all this progress in medicine, there is no longer a clear distinction between them and those who are still alive.

The Russians kept a dog's head without a stomach connected to machines, it salivated when it smelled food. Afterwards, they read its encephalogram: it said something like “would you look at that, every time I salivate, these people turn on the red light.”

My dear dead people sip the free soup in heaven, loudly, with a spoon that has a very long handle: a tasteless soup, like the palate in which the coffin rises up absorbed.

On Labour Day, the first of May, we would let the red balloons fly high. My body was a basket which would instantly rise, like the flutter of a pigeon.

After that, the day would dilute into the taste buds.

Sunt și eu tot un cap de câine care visează.

I am also a dog's head that is dreaming.

Mi se strângea inima, dar aveam senzația că părinții noștri o cam luaseră razna. Așa se face că nu mă mai miram când întâlneam pe stradă morți vorbind de unii singuri.

My heart was aching, but I had the feeling that our parents were beginning to go off the rails. This is why I stopped being surprised when I met dead people on the street talking to themselves.

În grădinița Mihai Bravu din spatele Grădinii Botanice, era un cerșetor care vorbea cu extraterestrii printr-o cutie de chibrituri. Treceam de la liceu special pe acolo să îl batjocorim - cu inima strânsă.

In Mihai Bravu kindergarten behind the Botanical Garden, there was a beggar who would talk with aliens through a match box. We passed by from the special high school to mock him - with an aching heart.

Lumea nu îi mai băga în seamă pe acești oameni, confundându-i cu săracii cimitirelor, chiar dacă unii dintre ei, deși fără trup, aveau totuși ținută, unii fuseseră actori, fuseseră ceva la viața lor...

People stopped paying attention to these people, mistaking them for the poor people from the cemetery, even if some of them, although without a body, still held themselves well, some of them had been actors, they had been someone while they were alive...

Nu trebuie să intri în conversație cu ei, căci împrășcă cu salivă mortuară și, dacă strănută, e bine să te ferești din calea jetului pulverizat, care poate fi letal. (Și eu umblam cu o sticlă de spirt parfumat cu care îmi dezinfectam pe furiș pe mâna rece de mort pe care le-o întindeam celorlalți)

You mustn't have a conversation with them, because they splash mortuary saliva and, if they sneeze, you'd better avoid the spray, it can be lethal. (I used to walk with a bottle of perfumed alcohol with which I stealthily cleaned my dead-cold hand which I used for greetings)

Revenind la colțul cu infarctul: stăteam acolo ghemuit, strângându-mi inima cu un garou. Durea doar vârful săgeții moi de carne, dar plăcut.

Asta făcea ca balonul de care mă agățam să aibă o forță ascensională mai mică decât credeam. (În copilărie, scoteam din branhiile peștilor saci mici de aer pe care îi plesneam cu pocnet sub picior)

De aceea mă trezeam de mai multe ori pe noapte: zburam ce zburam și deodată mă frecam ca o nacelă cu fundul de pământ. (Diminețile îmi priveam în oglindă urmele zgârieturilor pe fesele roz.)

Dacă tot mă trezeam, mă mai duceam odată la toaletă. Căutam ceva precis în frigider: un ceas deșteptător, care odată luat în mână începea să se scuture până când învelișul cromat i se desfolia ca o ceapă. Uneori îmi găseam acolo degetele crenwurști și le aruncam cât colo scârbit. Iar uitam.

Mâncam o bucată de pâine uscată cu un cocoloș de icre grupate ca niște ochi. Celulele nu mi se săturau până nu înghițeam niște brânză de capră, ca un cocoloș de var.

Coming back to the corner with the heart-attack: I was sitting there, squatted, binding my heart with a tourniquet. Only the arrowhead hurt, but in a nice way.

This made the balloon on which I was hanging have a smaller uplift than I thought. (In childhood, I used remove from fish's branchia little sacks of air which I smashed under my foot)

That is why I usually woke up several times a night: I would fly and fly and all of a sudden I would be rubbing my butt on the ground like a basket. (In the mornings I looked in the mirror at the bruises left on my pink buttocks.)

Since I was already up, I would go to the bathroom one more time. I was looking for something specific in the fridge: an alarm clock, which once in my hand would start to shake until its chromate case exfoliated like an onion. I would sometimes find my sausage fingers there and I would throw them away disgusted. I was starting to forget again.

I would eat a piece of stale bread with a clump of caviar put together like two eyes. My cells would only be satisfied after I swallowed some goat cheese, like a clump of chalk.

Sufeream de avitaminoză, *spleen* și carența unor oligoelemente, ceea ce mă făcea un exemplar slab, cu probleme de supraviețuire.

Cu imunitatea stăteam prost. Iar cu respirația mea dezordonată, înregistram mari pierderi de rigoare (mă întrebam cum pot să mă mai amintesc.)

În mod normal trebuia să fiu mort de mult. Trebuia chiar să fiu refuzat la înmulțire.

În schimb, toate acestea mă făceau interesant în ochii femeilor. Era suficient să fiu bolnav. Tata îmi spunea că nu mai era nevoie de alt șiretlic.

Și acum despre Tata: în afară de faptul că afixa, în general, o mină proastă, tatăl meu avea o meteahnă, așa cum se întâmplă cu morții timizi - era stângaci, călca în străchini la fiecare pas.

Dădea buzna în viața mea fără să anunțe, iar în vise îmi intra în contratimp, era un foarte prost dansator.

Nu avea nicio relație mai de *doamne-ajută* nici cu spațiul. Iar încercările mele de a-l fotografia (unele fantome se mai lasă

I was suffering from avitaminosis, *spleen* and the deficiency of some oligoelements, which made me a weak specimen, with survival issues.

I had a poor immune system. And because of my irregular breathing, I recorded large losses of rigor (I wondered how I could remember myself.)

Normally, I should have been dead for a while now. I should actually have been refused during conception.

Instead, all these made me look interesting in the eyes of women. It was enough to be sick. My father told me that there was no need for another trick.

And now about Father: besides the fact that he usually put on a bad mood, my father had a fault, like it usually happens with the shy deceased - he was clumsy and butter-fingered.

He used to barge into my life without notice, and he entered my dreams out of step, he was a very bad dancer.

He had no better relationship with space either. And my attempts of taking a photo of him (some ghosts let themselves

surprinse cu cochetărie de pelicula fotografică) se soldau cu imaginea unui simplu turbion ori a unei spirale ca de fum.

Apoi, tata nu avea tact: uita că aveam și noi nevoile noastre (și aveam, slavă domnului, nu doar paraziți intestinali ci și alte candidoze și nevoi). Se purta de parcă ar fi trebuit să ne ocupăm numai de el.

Mă deranja când îmi era lumea mai dragă (deseori chiar în timp ce făceam dragoste), țeapăn și mut, o fantomă demodată în care nici măcar morții nu mai credeau.

Mă vizita în somn, prins în hore stranii, cântând la instrumente alămite și improșcând o salivă de rău augur.

Venea însoțit de noii lui prieteni, o gașcă de faliți sub forma unei mulțimi de nuntași cu haine multicolore și fețe încremenite într-un urlet mut ca jocul de călușari.

Noroc că găseam resurse în vis și, chiar dacă picioarele îmi erau năclăite ca într-o magmă, evitam în ultima clipă întâlnirea, intrând pe o uliță laterală, brusc.

Să îți iasă în cale o nuntă e semn rău.

be shot in a stylish way) resulted in a picture with a simple swirl or a smoke loop.

Also, my father was tactless: he forgot we also had our needs (and, thanks God, we had them, not only helminths, but also candidiasis and other needs). He was acting like we should have taken care only of him.

He used to bother me at the most inappropriate times (frequently even while I was making love), tense and mute, an old-fashioned ghost which lost its credibility even in the face of the deceased.

He would visit me in my sleep, caught in strange dances, playing brass instruments and splattering ill-omen saliva.

He would come with his new friends, a gang of broke men disguised into a mob of wedding guests dressed in colourful clothes having their faces transfixed in a roar as silent as the *călușari* dance.

I was lucky to find the means in my dream and, even if my feet were dirty as if covered with magma, I was able to avoid the last-minute meeting, suddenly entering an alleyway.

To meet a wedding crowd is bad omen.

Poate tata se complexa că n-are trup. Adevărul e că avea dreptate: îmi amintesc rușinea goliciunii noastre, adolescenți fiind, la încorporare, fixați de privirea ascuțită, peste ochelari, a doctoriței cu sânii și ochii gri.

Sfârcurile femeilor mele au fost întotdeauna fosforescente și luminau în noapte ca niște ochi. (Am văzut acum că niște întreprinzători au inventat chiloții chimioluminiscenti, care să te călăuzească în noapte. Nu se compară.)

Neavând trup, tata nu putea presta lucru mecanic, care este egal cu forța înmulțită cu deplasarea. Asta făcea ca energia antrenată în desele sale apariții să fie fizic neglijabilă, căci se știe că energia reprezintă lucrul mecanic efectuat în unitatea de timp. Ca urmare, bieții noștri morți ar trebui tratați cu mai multă toleranță, având în vedere că nu consumau mai nimic, ei nu au nevoie ca noi de resurse.

Ca toți sfinții, Tata se hrănea cu faptele mele, care erau pentru el un aliment întăritor.

Maybe my father didn't have any confidence because he didn't have a body. The truth is he was right: I remember the shame of our nudity, being teenagers, at the time of conscription, assessed with the sharp look, over glasses, of the sexy doctress with grey eyes.

My women's nipples were always phosphorescent and they shined in the night like eyes. (I saw that now some business men have invented some chemiluminescent underwear, which can guide you in the night. There's no way comparison.)

Having no body, my father couldn't do mechanics, which equals with force multiplied with movement. This made the energy he used in his frequent apparitions be physically ignorable, it is well known that energy represents the mechanical work accomplished in a clock unit. As a result, our poor deceased should be treated with more tolerance, given the fact that they use up hardly anything, they don't need any resources like we do.

Like all saints, Father would feed with my deeds, which to him were an invigorating nourishment.

În loc de sucul natural de morcovi, mere și varză, își prepara un pahar proaspăt stors de gesturi. Banana din care mușcam și pe care o dădeam cerșetorului în colțul bisericii sfântul Ilie, cu saliva mea încă prezentă pe marginea mușcăturii, mergea la fix. Mai ales că mațele încă îmi ghiorțăiau și stomacul se zbătea în gol de pofta miezului galben, de parcă tocmai l-ar fi înghițit.

Mica noastră abstenență a zilelor de post e linsă de morți ca o miere pioasă.

(Semnalez de urgență lipsa unui tratat despre digestia ființelor din lumea de dincolo: ar fi nu numai un valoros compendiu culinar, dar și un îndreptar necesar celor vii, un fel de autorizat cod etic.

Pentru că se știe că binele și răul sunt niște indispoziții ale morților, așa cum visele rele vin de la stomac.)

Pe lângă nuditatea orbitoare a morților fără corp, golițiunea noastră de recruți era un adevărat veșmânt...

Câteodată, ea lumina: când eram adolescent, trupul gol

Instead of making the carrot, apple and cabbage juice for himself, he would make a nice freshly squeezed glass of gestures. The banana I would bite into and give to the beggar in the corner of St. Ilie's church, with my saliva still on the edge of the bite, was perfect. Especially since my stomach was still growling uselessly in desire of the yellow core, as if it had just swallowed it.

Our little abstinence in fast days is licked by the deceased like a pious honey.

(I draw the attention to the absence of a treatise on the digestion of the beings in the after-world: it would not only be a valuable gastronomic compendium, but also a necessary guide for the living, a sort of authorized ethical code.

Because everyone knows that good and evil are some indispositions of the deceased, just as bad dreams come from the stomach.)

Besides the blinding nudity of the bodiless deceased, our recruit nakedness was a real garb...

Sometimes, it would lighten: when I was a teenager, the

iradia o tăcută fosforescență. Fetele spuneau că din cauza lăunii *woolmark* a puloverelor pe care și le trăgeau peste cap.

Se electrizau și deveneau chimioluminiscente. Pielea lor, cu pori mici, torcea din micile lor celule generatoare de electricitate.

*

Cine poate spune (exceptând vreun biet sfânt rătăcit) că s-a săturat?

În adolescență, când mă așezam pe pat, cu ochii în tavan, mă cuprindea imediat foamea ca o erecție.

Îmi lăsa gura apă de lumea pe care aș fi înghițit-o. Aș fi savurat-o pe limba mea, pe cuvânt. (Călugărul de la Mănăstirea Bistrița spunea că îi e foame de lumea cealaltă.)

Când o atingeam cu mâna (minunată și de neînțeles prelungire este mâna proprie, rece, de mort), iubita mea saliva în două feluri: în cerul gurii, un nectar sățios și în vaginul

naked body irradiated a silent phosphorescence. The girls would say that it was because of the *woolmark* wool of the sweaters with which they dressed.

They would electrify and become a chemiluminescent. Their skin, with small pores, was purring from their small cells which generated electricity.

*

Who can say (except some poor lost saint) that he's had enough?

In my adolescence, when I would lie in bed, with my eyes staring at the ceiling, an intense hunger, like an erection, would possess me.

My mouth would water because of the world I would have swallowed. I would have savoured it on my tongue, I tell you. (The monk from Bistrita Monastery would say that he was hungry for the after-world.)

When I touched her with my hand (wonderful and inexplicable extension is my dead-cold hand), my lover would salivate in two ways: on the palate, a tasty juice and in her

limpede vorbe, gălgâit izvor.

Și eu deveneam mai lovace. Norocul îmi stătea pe limbă. Cădea un fel de inspirație papilară (prieteni mei pocheriști spuneau că simt o carte bună în urină).

Unele cuvinte erau ca trupurile solubile, se dizolvau imediat.

Își volatilizau carnea în cer, ca spirtul tratat cu albastru de metil, să nu îl bea bețivii. De aceea la morgă cadavrele se păstrează în formol, compoziția chimică e similară.

Am băut odată când eram student, un amestec dubios de alcool filtrat prin franzelă.

Restul pâinii albastre, ca o prescură, am pus-o într-o pungă de plastic și am ciugulit din ea până la catedrala metropolitană, unde am căzut beat. Eram cu tâmpla pe strana stângă, acolo unde se aprindeau lumânările pentru morți. Câteva femei îmi puseseră la frunte flori reci ca o aspirină.

vagina, clear words, gargling spring well.

I would also become chattier. Luck was on the tip of my tongue. Some kind of papillary inspiration would fall (my friends from poker said that I could feel a good card in my urine).

Some words were like soluble bodies, they would immediately dissolve.

They would volatilize their meat in the sky, like alcohol mixed with methylene blue, so that the drunkards wouldn't drink it. That is why the bodies are kept in formalin at the morgue, the chemical composition is similar.

I once drank when I was a student, a strange combination of alcohol filtered through French bread.

I put into a plastic bag the rest of the blue bread, like a prosphora, and I pecked at it until I got to the metropolitan cathedral, where I fell down drunk. My temple was on the left stall, where the candles for the deceased were lighted. Some women had put some cold flowers on my forehead, like an aspirin.

Viitorul, fiind o surpriză, sângera la tâmplă viclean. Se scurgea pe jos amestecându-se cu praful și, din combinațiile lui accidentale, ieșeau zilele ca niște cocoloașe de pâine. Pe care le mestec și acum...

(Pe care le voi scuipa în purgatoriu ca pisica aceea a mea care a murit în accese de tuse, expectorând gheme de carne și păr).

Încă de mic, mama mă întreba: „te-ai săturat, dragul meu?”. Nu știa cât rău putea să îmi facă grija ei, ca și cum ar fi vrut să mă omoare încetul cu încetul.

De câte ori beam paharul cu apă rece de la frigider, inima îmi fâlfâia: știam că va veni o vreme când voi plăti, când gheara satisfacțiilor acestea mici îmi va fi smulsă, așa cum scoteam cârligul peștilor, înghițit de poftă, prin gât.

Adevărul se dădea de gol, jenat și el de luminoasa nuditate. Îi auzeam pe mama și tata strigând prin hol, alergându-se prin casă, că „s-au săturat” unul de altul. Știam de multă vreme că deveniseră neatenți - o imprudență care se

The future, being unknown, was bleeding on my temple like a vixen. It was flowing on the floor, blending with the dust and, from its accidental combinations, the days came out like some pellets. Which I am still chewing...

(Which I will spit in purgatory like that cat of mine which died because of a cough spasm, expectorating balls of meat and fur).

Since I was little, my mother would ask me: “do you want something more to eat, my darling?”. She didn’t know how much her care hurt me, as if she wanted to kill me little by little.

Every time I drank the glass of cold water from the fridge, my heart fluttered: I knew that there would come a time when I would pay, when the grip of these little satisfactions would be fetched from me, in the way I pulled out the fish’s hook, swallowed with appetite, through the neck.

The truth was giving itself away, embarrassed by the luminous nudity. I would hear mum and dad shouting in the hall, chasing each other through the house, saying that they have “had enough” of each other. I had known for a long time

plătește cu viața.

(O să ajung să propovăduiesc prin orașe ca Ioan Botezătorul, numai că eu nu le voi cere oamenilor să se pocăiască, ci doar să fie atenți. „Fraților, să fiți atenți”. Doar atâta o să le zic.)

În ceea ce mă privește, atâta vreme mâncasem din mine, încât mă subțiasem pe dinăuntru.

Rămăsesem doar coaja fragilă și atât de subțire, încât la cea mai mică lovitură mă puteam crăpa (ochii iubitei mele din clasa a opta, când și-a pierdut fecioria, erau așa, ca doi globi albaștri, fisurați de vinișoare ca niște fulgere ozonate).

Mă puteam crăpa ca o vază fragilă dacă mă loveam cu șoldul de masă, așa cum fac cântărețele acelea cu trupul ca o nacelă, la restaurant.

Îmi rosesem unghiile și degetele până la rădăcină, iar într-o zi m-am surprins că voiam să îmi mănânc chiar și capul.

„Ia stai puțin, ce vreau eu să fac aici?” mi-am spus.

that they had become careless – an imprudence you pay with your life.

(I will become like John the Baptist, I will preach through the cities, only I will not ask people to atone, only to pay attention. “Brothers, pay attention.” This is all I am going to say to them.)

As far as I am concerned, I have been eating bits of myself for such a long time, that I have become thinner on the inside.

I had become only the fragile and very thin crust, that at the softest kick could break (the eyes of my eighth grade lover, when she lost her virginity, were like two blue globes, broken by little veins which looked like some lightnings full of ozone).

I could break like a fragile vase if I hit my hip against the table, like those singers with the body like a basket, in the restaurant.

I had chewed my nails off, and one day I was very surprised to realize that I also wanted to eat my head.

“Wait a minute, what am I doing here?” I asked myself.

Mă înghițisem deja pe jumătate când mi-am dat seama că nu îmi pot înghiți chiar capul. Pereților le-ar sări ochii și bulbul rahidian.

Nici ceilalți nu mă mai înghițeau, le deveneam tuturor nesuferit. Asta era un semn de moarte.

Prea mă crezusem inepuizabil. Venise vremea să schimb macazul.

Macazul este un dispozitiv mecanic ca o pârgă cu care se dezlipesc sau lipesc două șine de tren sau de tramvai de pe un traseu.

În felul acesta, locomotiva și vagoanele își schimbă mersul, cu oamenii lor dinăuntru, cu tot.

Ei cred că sunt tot în același vagon, în aceeași cușcă, ceea ce e adevărat, dar drumul s-a schimbat. (Dacă ar fi cât de cât atenți, ar simți o neliniște în sufletele lor.)

Văzusem așa ceva, în copilărie, la unchiul Vasile care era mecanic de locomotivă la Jibou.

El îmi explicase principiile geometriei *lobacevskiene*, adică

I had already swallowed half of myself when I realized that I could not actually swallow my head. The eyes and the rachidian bulb of the walls would bounce.

The others couldn't tolerate me anymore either, I was starting to become unlikeable to everyone. This was a sign of death.

For too long I had told myself that I was inexhaustible. The time had come to change the turnout.

The turnout is a mechanical device like a rope with which they unglue or glue two railways or two tram rails on a track.

This way, the railway engine and the wagons change their track, along with the men inside them.

They think they are in the same wagon, in the same cage, which is true, but the track changed. (If they paid a little attention, they would have a fear in their souls.)

I had seen something like that, in childhood, at my uncle Vasile who was a railway engine mechanic at Jibou.

He had explained to me the principles of *lobacevskian*

două linii paralele se întâlnesc totuși într-un punct, dacă ai suficientă răbdare la pândă să observi.

El, care era mecanic de locomotivă, știa, toată viața se gândise la asta. Dacă șinele se unesc, atunci imposibilul era desființat, iar liniștea noastră o iluzie.

Unchiul Vasile avea o pălărie în formă de clop, de sub borurile căreia îi ieșeau urechile mari ca de măgar.

Deseori, în timp ce îmi expunea știința sa, lăsând-mă să trag de maneta alarmei, vedeam cum capul lui se alungește și dinții mari ca niște lopeți îi transformă căpățâna ca un craniu.

Locomotiva înainta lovind cu pieptul aerul fierbinte, năucind musculițele efemeride care nu știau cauza gurii ce le va fi absorbit.

Mașina de oțel era ca guvizii pe care îi pescuiam la Marea Neagră, iar musculițele erau planctonul hrănitor. Practic, lumea era un plancton de gesturi mărunte pe care le înghițeam în stomac, căci îmi intrau în cavitatea bucală prin nas.

În dosul hubloului, cu spatele drept, șațoș, la maneta de comandă, se afla un copil trăgând după el șarpele roșu al țipătului sirenei de alarmă și mecanicul cu fața lungă de măgar.

geometry: two parallel lines which still meet in one point, if you have enough patience to observe it.

He, who was a railway engine mechanic, knew, he had been thinking about that his whole life. If the railways met, then the impossible was abolished, and our peace was an illusion.

Uncle Vasile had a hat and his ears as big as a donkey's came out from under its brims.

Very often, as he would tell me what he knew, letting me pull the trigger of the alarm, I could see how his head got longer and his teeth, as big as shovels, transformed his head in a skull.

The railway engine would move forward, it would kick the air with its chest, puzzling the little flies which didn't know the cause of the mouth which will have absorbed them.

The steel car was like the frog fish I used to fish at the Black Sea, and the little flies were the nourishing plankton. Practically, the world was a plankton of small gestures which I swallowed and which entered in my mouth through my nose.

In the back of the porthole, with his back straight, proudly, at the operating handle, there was a child who drew along the red snake of the screaming alarm signal and the

mechanic with a long face as a donkey's.

(Când a murit, bunica s-a ridicat la cer, îmbrăcată în rochii suprapuse ca foile de ceapă.

Nu știam despre cicloane nimic altceva decât ceea ce văzusem la televizor. Dar asta nu îmi împiedica dorința tainică să fiu și eu odată săltat de un astfel de uragan, cu casă cu tot. Cu prietenii și întreaga mea biografie, absorbit și dus în turbioanele memoriei.

De cele mai multe ori însă, nu era vorba decât de vânt.)

*

Trebuia să acționez, să scap în mișcare.

A trebuit să fac frăție de cruce cu demonul plecării. Pentru asta, mă tăiam la degete și, după ce îmi parafam semnătura cu sânge, sugeam rana cea gustoasă (Cronicari bătrâni spun că acest sănătos obicei al frăției de cruce a fost împrumutat de la moldoveni)

Să pleci e un vis clandestin, care îți ocupă gândurile și te face neatent, predispus la accidente sau alunecări.

(When she died, my grandmother rose to the sky, dressed in superposed dresses, like an onion's skin.

I didn't know anything else than what I had seen on television. But this didn't hinder my secret desire to be lifted by such a hurricane, along with my house. With my friends and my entire biography, absorbed and gone into the tornado of my memory.

But most of the time, there wasn't anything else but the wind.)

*

I had to make a move, to escape in dynamics.

I had to become blood brother with the demon of leaving. For this, I would cut my fingers and, after I would sign in blood, I would suck the tasty wound (Old historians say that this healthy habit of the blood brothers was borrowed from Moldavians)

Leaving is a clandestine dream, which occupies your thoughts and makes you careless, inclined to accidents or

Așa sunt deținuții absorbiți de planurile lor de evadare. Nimeni nu s-a gândit că, în aceste momente, se pot lovi la degete în timp ce sapă tunelul.

Sau și mai rău, își pot pierde capul și fugi așa decapitați peste câmp.

Dintr-o superstițioasă discreție, nu împărtășeam nimănui planul de evadare. Pregătirile deveniseră atât de voluptuoase, încât mă apuca erecția numai când mă gândeam. Aș fi putut deveni mai mulți.

Desenam în gând un calendar pe perete, notând acolo câte zile mi-au mai rămas. Memoria mea era un fagure de miere. (Unii maeștrii ai șahului jucau fără tablă, mai multe vieți simultane, toate pline ochi).

Zilele erau niște pietricele rotunde, muzicale, pe care uneori le urinam în *wc*-ul de faianță alb. Veneau atât de neașteptat, încât trebuia să bag mâna după ele, să le scot. Le dezinfectam puțin cu apă de colonie, căci trebuia să le duc la laborator la analize. În funcție de compoziție, știam ce nu trebuie să mănânc.

Când le duceam la ureche, scoteau un fel de vibrație, ca

slipping.

Such are the prisoners who are absorbed by their escape plans. Nobody thought that, in moments like those, they could hurt their fingers while digging the tunnel.

Or worse, they could lose their head and run like that through the field.

Because of a superstitious discretion, I wasn't telling anyone about the escape plan. The process had become so satisfying, that I had an erection every time I thought about it. I could have become many more.

I would draw in my mind a calendar on the wall, keeping track of how many days I had left. My memory was a honeycomb. (Some chess masters played without a board, more simultaneous lives, all full to the brim).

The days were some small, musical rocks, which I would sometimes urinate in the white faience toilet. They would come so unexpectedly, that I had to get them out with my hand. I would cleanse them with a little perfume, because I had to take them to the lab for tests. Depending on their composition, I knew what I shouldn't eat.

When I would put them at my ear, they would somehow

telefoanele celulare date pe *mut*, iar dacă le priveam deveneau roșii translucide de rușine.

Înlăuntrul lor stăteau gesturile mele prizoniere în turnuri complicate de cristale și catedrale. Trebuia să mă uit cu atenție să mă văd cuibărit acolo cu genunchii la gură – asta era poziția de stat în gălbenuș.

E nevoie să știi să te deghizezi ca să poți pleca. Dacă se poate, să te înlocuiești de tot.

Începusem să frecventez pe furiș tot felul de locuri exotice: agenții de voiaj, amplasate în ganguri înguste, magazine erotice, birouri obscure de consultanță matrimonială, cabinete de avocatură specializate în divorț....

Unora le plac zborurile, dar mie unul, avioanele mi se păreau superficiale. Ce puteau ele mai mult decât să zgârie agasant lentilele de contact ale cerului argintiu?

Mult mai elegant era sejurul pe un vapor, ca un vast hotel sau sicriu plutitor ce te duce lin, pe o mare de cloroform, fără să ceară nicio îngrijorare în schimb.

În realitate, totul era o farsă: nu puteam să scap de mine,

vibrate, like the mobile phones when they are on *silent*, and if I looked at them, they would become translucent red of shame.

Inside them, there were my gestures, trapped in complicated crystal towers and cathedrals. I had to look carefully to see me snuggled there with my knees at my mouth – that was the position of the yolk.

You have to know to disguise yourself so you can leave. If you can, replace yourself completely.

I had started to secretly attend all sorts of exotic places: travel agencies, placed in narrow passages, sex shops, obscure offices for matrimony advice, law offices specialized in divorces....

Some like travelling by plane, but to me, planes were superficial. What could they have done more than to annoyingly scratch the contact lenses of the silver sky?

The sojourn on a ship was much more elegant, like a big hotel or a floating coffin which takes you slowly, on a sea of chloroform, without asking for any concern in exchange.

In reality, everything was a joke: I couldn't escape

nu puteam să plec. Oricât de departe mă ducea vaporul, eu eram tot în mine, rămâneam pe loc. (Culmea provizoratului: se zice că nici morții nu stau dincolo definitiv!)

Nu puteam să scap, mă luam cu mine oriunde mă duceam.

Odată m-am ridicat la cer în timpul unei rugăciuni și, uitându-mă afară ca printr-o lentilă, mi-am văzut chipul dincolo de hublou. Era să mă sperii de fața mea și să cad. „Ce naiba arăt așa rău?”, mă întrebam.

Propriul corp devenise prima grijă, ca un nedorit bagaj: greața matinală, ceaiul de pe noptieră, memoria, bine ambalate ca într-o capsulă vinovată...

Când am desfăcut o capsulă de ulcerotrat, praful medicamentului a căzut pe parchet și, odată cu el, s-a desprins durerea surdă a faptului de a exista, ca o floare de *cămașa rândunicii*. A trebuit să adun de pe jos câteva gesturi sparte, migrene frânte și, după ce am strâns în palme ce mai rămăsese din ziua aia, am băgat durerea la loc în cutiuță.

myself, I couldn't leave. No matter how far the ship took me, I was still in myself, I was standing still. (The irony: it is said that the deceased don't stay in the after world forever!)

I couldn't escape, I would take myself with me wherever I went.

One time, I lifted myself to the sky while praying and, looking outside as through a lens, I saw my face beyond the porthole. I was just about to get scared by my face and fall. "Why the hell do I look so bad?" I wondered.

My own body had become my first concern, like an unwanted baggage: the morning nausea, the tea on the nightstand, the memory, well-wrapped as if in a guilty capsule...

When I opened a capsule of Ulcerotrat, the dust of the drug fell on the floor and, at the same time, the deaf pain of existence detached, like a *bindweed* flower. I had to gather from the floor a few broken gestures, broken migraines and, after I clenched what was left of that day, I put my pain back in the box.

Simplul fapt de a trece pragul fiecărei secunde constituia un efort istovitor. Bunicul meu murise de bătrânețe, după ce fentase ambele războaie mondiale – la un moment dat, mărturisea că s-a plictisit. Îmi amintesc asta privind o poză în care el mă ține pe genunchi, alături de un cocostârc împăiat. Îmi spunea atunci că moartea e lucrul cel mai banal. Te duci și gata. O chestiune de respirație.

De pe felurite peroane și pontoane, bătrânețea făcea semne din mână, cu colecția ei de mătrețe și ticuri.

(*A propos* de mătreăță: timpul se descuamează și el până la roșeață, la dermă.

Nu știu de ce nu îmi pot scoate din minte fundurile roșii ale maimuțelor de la grădina zoologică. Nu înțeleg de ce asta trebuie să mi se pară un semnal de alarmă atât de dogit, că îmi provoacă urticarie.)

Rețetă de vopsit părul blond: se iau câteva nuci verzi și se decojesc. Sucul se presează până se obține o zeamă verzulie. Cu el, ne umectăm părul și stăm așa o oră, cu o cască de plastic pe cap, fiindcă pătează. Apoi ne clătim cu apă ușor acidulată cu

The simple fact of living through every second was an exhausting effort. My grandfather had died of old age, after he had dodged both world wars – at one point, he confessed he got bored. I remember this looking at a picture in which he held me in his lap, with a stuffed stork. He would tell me then that death is the most common thing. You die and that's it. A matter of breathing.

Standing on different platforms and rafts, old age was waving, with its collection of dandruff and tics.

(By the way: time is also peeling until it gets to the red scalp, to the dermis.

I don't know why I cannot get the red butts of the monkeys from the zoo out of my mind. I don't understand why this should appear to me as such a jangling alarm signal, that it gives me a rash.)

Recipe for dying blond hair: you take some raw nuts and you peel them. The juice gets compressed until you get a greenish juice. You soak your hair in it for about an hour, with a plastic cap on your head, because it stains. Then you cleanse

oțet sau sare de lămâie. Se obține un păr strălucitor, superb.

your hair with water mixed with a little vinegar or lemon salt.
You get splendid, shiny hair.

Genul acesta de bilete de vacanță era un adevărat truc. În spatele unei întregi regii de falsă sărbătoare, înscenate la plecare, un adevărat complot, continuam să mă locuiesc sufocant, ca dulapul meu deversând de haine mototolite.

Noaptea, șifonierul semăna cu o față știrbă. Odată i-am trântit un pumn în ușă și i-a bufnit sângele pe gură și pe nas.

„Ce să fac?” întrebau ochii captivi.

Întotdeauna ajungeam prea târziu, când faptele se pietrificaseră.

Lucrurile se petreceau fără mine, ca prima zăpadă așternută noaptea clandestin.

Ridicam cerșeful alb, ținându-l de colțuri împreună cu soția mea, iar acesta forma în punctul maxim un fel de parașută voioasă. Era semn de prosperitate. Zeii indieni, arhanghelii calzi, micii amorași din carton presat alunecau mereu în locuri greu accesibile din spatele mobilei. (Dacă telefonezi la timp,

This thing with the holiday tickets was a real trick. Behind a whole scenario of false celebration, made at departure, a true scheme, I was still living myself in a suffocating manner, like my wardrobe overflowing with limp clothes.

During the night, the wardrobe looked like a gap-toothed face. Once I punched its door and its blood came out of its mouth and its nose.

“What should I do?” the captive eyes wondered.

I was always too late, when the facts had already turned into stone.

Things were going on without me, like the first snow set stealthily at night.

I was picking up the white sheet, holding its corners with my wife, and this made a sort of cheerful parachute in its higher point. It was a sign of prosperity. The Indian gods, the warm archangels, the little carton Cupids were always slipping in inaccessible places behind the furniture. (If you call in time,

întotdeauna poți cumpăra cu reducere tot felul de accesorii care curăță spațiile înguste. Cerul are un dispecerat care răspunde în genere binevoitor)

Când reveneam cu cerșaful jos, gata: zăpada umpluse deja grădina, atât de prematur că parcă acoperise și niște flori.

Dar nu era nimic, ele suportau cu plăcere duioasa greutate – chiar un trup de fecioară, inert.

Foarte important: să nu uiți să ajungi. Cei mai mulți uitau complet, mergând cu totul buimăciți.

În ceea ce mă privește, eu ajungeam întotdeauna prea târziu, pentru că încetasem să mai cred. Să cred că mai sunt în continuare în programul acela special al îngerilor. Și cu asta, basta.

Plecam, visam, tot aia! Visam că străbat tot felul de granițe înot, dar amânam până când devenea inutil. (Inutil era să pleci când tu erai deja alungat. Unde să te mai duci, fără măcar o locuință, un loc de veci, un petec de pământ numai al tău?) Devenisem un animal expert în amânări: soția începuse să

you can always buy on sale all sorts of accessories for narrow spaces. The sky usually has a friendly dispatcher)

When I put the sheet down again, it was done: the snow had already filled the garden, so early that it looked as if it had already covered some flowers, too.

But they were fine with it, they willingly endured the endearing weight – even an inert body of a virgin.

Very important: do not forget to arrive. Most people had absolutely forgotten, walking completely lightheaded.

As for me, I always arrived too late, because I had ceased to believe. Believe that I am still a part of that special program of the angels. And that was it.

Leaving, dreaming, it's the same! I would dream I would pass all sorts of borders swimming, but I would delay it until it became useless. (It was useless to leave when you were already banished. Where to go? Homeless, without a tomb, without a piece of land just to yourself?) I had become an expert in

îmi ia seama.

Vásleam fără spor, cu *brațul-aripă* rupt, sau trăgeam cu gloanțe din cuie îndoite.

Apoi aruncam pușca nefolositoare și fugeam pe coridoare pustii, până când picioarele mi se năclăiau.

Mă trezeam în rezerva de cardiologie a tatălui meu. Acolo eram liniștit.

Chiar și bolnav, chiar și mort, tata avea grijă de mine. Liniștit, puteam să mă ridic încet de la sol.

(Ultimul vis ciudat: o serie de artiști și filosofi celebri, începând cu Pitagora și Platon, stăteau pe niște veceuri turcești, un soi de cabine cu ușile deschise, pe un deal. Parcă ochii lor încercau să spună ceva neputincios... Nici urmă din celebra lor elocvență.)

Din locul în care stăteam, râgâiam, dând drumul la rezerve controlate de aer, ca un aerostat.

Fața mi se schimonosea ca un balon desumflat căruia îi desenasem un chip. Am văzut odată cu iubita mea, în canalele

delaying: my wife had started to think about it.

I was paddling in low spirits, with a broken *arm-wing*, or shooting with bullets made of bent nails.

Then, I would throw the useless gun and I would run on the empty halls, until my feet would clot.

I would wake up in my father's room in cardiology. I was calm there.

Even sick, even dead, my father would look after me. I could calmly get up slowly from the ground.

(My last strange dream: a number of famous artists and philosophers, starting with Pythagoras and Plato, were standing on some squat toilets, some sort of cabins with open doors, on a hill. It seemed like their eyes were trying to say something squalid... There was no trace of their famous eloquence.)

From where I was standing, I was burping, leaving out some controlled amounts of air, like an aerostat.

I was making grimaces, like a flat balloon on which I had drawn a face. I once saw with my lover, in the conduits of the

de deversare ale oraşului, un prezervativ umflat de curent. Părea veridic, dar totul era o iluzie, apa l-a părăsit neaşteptat şi l-a lăsat acolo ca pe un farseur, fără erecţie.

Mă mişcam şi eu de colo colo dus de tot felul de speranţe fără rost, dar imediat ce puneam mâna pe un obiect, el se dezumfla. Deşi alergam, rămâneam locului mofluz.

Începusem să mă satur de vizuina mea. Nu înţelegeam. Devenea clar că locul unde ne aflam era acela al unei înmulţiri neautorizate. Ca un fel de crescătorie clandestină de animale bolnave de faţă, înfometate de chip.

Ah, dacă am şti că un ochi se uită la noi, ce frumos ne-am mai înmulţi, cumînţi, ordonaţi, fără grijă. Dar aşa, pe apucate, pe întuneric, pe brânci...

Tatăl meu reuşise să plece cu adevărat.

Folosise serviciile agenţiei de voiaj şi pompe funebre care îşi avea sediul pe strada Unirii, acolo unde sicriile ocupau jumătate de trotuar.

Păreau nişte module pregătite să fie expulzate spre Cosmos de un centru spaţial. (Când eram în liceu, ocoleam

city, a condom swollen by the current. It seemed real, but it was just an illusion, the water left it unexpectedly and left it there like a trickster, without an erection.

I was moving around led by all sorts of useless hopes, but the minute I touched the object, it flattened. Although I was running, I was standing still, unsatisfied.

I was starting to grow tired with my den. I didn't understand. It was starting to become clear that the place where we found ourselves was of an unauthorized mob. Like a sort of clandestine farm for animals sick about faces, hungry for a face.

Oh, if we knew that we had an eye on us, how beautifully we would breed, quiet, neat, without a care in the world. But, in a hurry like this, in the dark, on all fours...

My father had truly succeeded in leaving.

He had used the services offered by the travel agency and that of the funeral home, the latter being located on Unirii street, where the coffins occupied half of the pavement.

They seemed like rockets about to be launched into space by a space station. (While a student, I used to carefully

prudent acele locuri ce mă puteau absorbi.)

Pentru că nu se inventase căsuța de *mail* pentru morți, țineam legătura cu ei prin lumânări.

Era un fenomen interesant: am văzut lumânări alunecând pe globul acela de plasmă, ca pe niște roți (fără spițe - așa se rostogoleau zvasticile hinduse peste morminte).

Nu știu unde se duceau așa cu flacăra în jos. Dar ceva din arderea lor înregistra în memoria mea bolnavă de Alzheimer lumea care se sfârșea. O auzeam horcăind (mătușa Gica spunea că e sfoara care sfârșia). O luau în jos pe-o roată de lumină, până în peșterile sfinților blajini.

Bisericile aveau mai multe locuri special amenajate pentru această folositoare activitate a arderilor, atât în interior, lângă altar, cât și la intrare, unde sunt prevăzute două nișe cu destinația *vii* și *morți*.

Atenție, să nu le încurcați! Se zice că dacă aprinzi o lumânare pentru vii, în locul destinat morților, riști să ai grave

avoid those places which could take me in.)

Because mail with the dead had not yet been invented, I used to maintain contact with them through candles.

It was an interesting phenomenon, to see those candles slipping on that plasma ball, as though they had been wheels (wheels without radii - that's the way in which Hindu swastikas were being rolled over the graves).

I had no idea where they were heading, with the burning light held downwards. Yet something from their glow triggered in my Alzheimer-stricken memory the world which was coming to an end. I heard her rattling (aunt Gica said it was the sputtering of the rope). They went on foot on a wheel of light until they reached the caves of the mild saints.

Churches had many specially arranged places for this useful activity of burning, both inside, near the altar, and at the entrance, where there are two places with the destinations *the living* and *the dead* written on them.

Keep in mind not to get them mixed up! They say if you light up a candle for the living in the place corresponding to the

probleme de sănătate: amețeli, vărsături...

Oricum, dacă greșești, nu e cazul să intri în panică. Trebuie doar să te întorci să dezlegi lucrurile, altfel ele rămân bolnave în cer.

Eu aprindeam lumânările afară, atent cum se prelingea pioșenia, în boabe de tămâie. Ca o consecință, urechile îmi făceau dopuri de ceară care miroseau frumos a rășină.

Atunci surzeam ca un dulap – ca dulapul bunicului plin de gutui la fel de surde. (Morții sunt surzi, dar percep lumina și umbrele, pe care le mănâncă cu limba de-un cot, ca pe frișcă.)

Gutuile bunicului erau senzuale și morbide, ca florile albe puse pe morminte: mă înfundam în carnea lor celulară pe care o priveam la microscopul primit cadou de ziua mea. Doar portocala rivaliza în reticularitatea rodului. Ah, și ziua, dacă o priveam printre gene, devenea carnală: de la fizică îmi amintesc că fenomenul acela se numește difracția luminii, sau cam așa ceva.

dead, you risk having serious health problems, such as dizziness, vomiting...

But anyway, if you get it wrong, there's no point in panicking. You only have to come back and try to solve matters, otherwise they might remain unwell in the heavens.

I was lighting up the candles outside, looking attentively at how piousness was dripping in beads of holy incense. As a result, my ears were making earwax which smelled beautifully of resin.

Then I suddenly became as deaf as a cupboard - like grandpa's cupboard, full of equally deaf quinces. (The dead are deaf, yet they perceive light and shadow, which they eat ravenously, as if they were whipped cream.)

Grandpa's quinces were sensual and ghoulish, as white flowers laid on graves: I was dipping into their cellular flesh which I was looking at through the microscope received for my birthday. The orange was its only rival in terms of a net-like fruit. Oh, and during the day, if I happened to look at it with half-opened eyes, the orange became carnal: I remember from physics that the phenomenon bears the name of light diffraction or something like that.

Cum ia naștere tămâia: dragostea sau supărarea secretau picături atât de lipicioase și dulci că, pe acolo pe unde mi se scurgeau, printre degete, la subsuori, pe lângă coapse, lăsau dăre aromate, vinovate. (Am văzut odată o fecioară în liceu, căreia menstruația pură i se furișase pe pulpă ca un firicel de vin.)

Când picăturile cădeau în cer, cerul se tulbura formând fiori de cercuri concentrice.

Acolo sus, morții trăgeau ca dintr-un trabuc, pe nări, viețile noastre. Stăteau pe vine aspirând fumul gesturilor noastre cu sete. (Fratele bunicului meu „bea” tutunul.)

Erau mulți, înghesuiți ca într-o pușcărie. Dintr-o dată, m-a trăznit ideea: dacă stau așa, ca pe ghimpi, asta nu înseamnă că așteptau ceva? Ce altă dovadă mai clară că nici ei nu sunt pe deplin aranjați?

Adică să înțelegem din asta faptul că mai urma ceva?
Adică nu s-a terminat?

How does incense appear: love or hate used to secrete drops which were so gluey and sweet that, wherever they were flowing, through my fingers and armpits, near the thighs, they left aromatic, guilty traces. (In high-school, I once saw a virgin, whose pure menstruation had appeared on her calf like a tiny thread of wine.)

When the drops were falling from the sky, the heavens were turning grey leaving behind chills of concentric circles.

Up there, the saints used to inhale our lives through their nostrils as if they had been cigars. They were squatting on their hams and greedily inhaling the smoke of our gestures. (My grandpa's brother actually "drinks" tobacco.)

There were many of them, crammed as if in a prison. And all of a sudden, I had an idea: If they're sitting like on tenterhooks, doesn't that mean they are waiting for something? What can be a more clear proof that they too are not fully satisfied?

Are we to understand by this that something more was about to happen? That it wasn't over yet?

În final, totul era să ceri. Niciun alt truc, nicio altă formalitate, nimic secret, oricât de suspicios mă uitam în jur a fugă.

Comandam ceva milos: mi se livra atât de frumos, că lacrimam. Ciudate și lacrimile astea - uneori nu le mai distingeam de muci, căci cădeau în gură prin fosele nazale și erau tot ca ei de sărați. În plus, nu mai eram sigur că lacrimile aveau vreo legătură cu inima. (Uneori durerile sufletului sunt atât de uscate, că îl auzi troznind, ca lemnul crud.)

Rugăciunile ajunseseră ca un serviciu la domiciliu și, din acest schimb, mortul ieșea mulțumit, cu buzunarul de la pantaloni doldora de mărunțiș.

Putea să se retragă să-și cumpere ceva bun, ca cerșetorul de la colț. Am și văzut unul sfâșiind cu dinții ambalajul zilei cu carne tocată și șireturi de varză. Norocul i se scurgea în firimituri la colțurile gurii. Am sarit cu un pas elegant de cadrul peste saliva care îi formase o băltoacă pe trotuar.

In the end, everything boiled down to asking. There was no other ruse, formality, no secret, no matter how suspiciously I was looking around for an escape.

I was ordering something merciful: and it was being delivered to me so beautifully, that it made me cry. Aren't these tears weird - sometimes we find it hard to distinguish them from snot, because they were flowing from the nasal cavities into the mouth, and were just as salty. Moreover, I wasn't sure anymore whether tears had anything to do with the heart. (Sometimes the spiritual pains are so dry that you hear the spirit break, like freshly cut wood.)

The prayers had reached their goal just like delivery reaches its destination and, out of all this, the dead man was the content person, and his pocket was full of change.

He could have gone away to buy something tasty, like the beggar in the corner. I even saw one of them ripping with their teeth the package covering today's meal, containing minced meat and sheaths of cabbage. His luck was flowing in breadcrumbs from the corners of his mouth. I jumped with an elegant quadrille pace over the saliva which had formed a pool on the pavement.

Mie îmi convenea: dădeam haine vechi, gesturi care umflau venele debaralelor. Plăteam cu o monedă foarte la îndemână: un boț de colivă cu câteva bomboane colorate deasupra, ceva mărunțis, câteva gesturi de zi cu zi.

Era o sete mare de gesturi căci se știe, morților chiar asta le lipsea. Odată duși în lumea cealaltă, ei nu mai erau în stare de nimic, nu mai puteau juca *badminton*, nu mai puteau face coregrafie.

Cel mai mult le e dor de acțiunile acestea cu gesturi ample, să simtă cum se mișcă aerul în jurul trupurilor lor, ca și cum le-ar avea.

Le e dor să intre pe ușă și cineva să le spună: „îchide repede că se face curent”. Le e dor să treacă pe celălalt trotuar pentru ca să nu se ciocnească de trecători. Să primească o palmă de la o domnișoară jignită că au pipăit-o în autobuz... (Un grup de morți de la un salon de psihiatrie plănuise odată să fure trupa rusească de balet.)

Când în lumea de dincolo ajunge la ei câte un gest, *harșt*, îl devorează ca pe o frișcă, lingându-se pe buze de savoare. Uneori, când dădeam de pomană la țară, mi se părea că aud un

I was fine with it: I was giving away old clothes, gestures which actually bloated the veins of the closets. I was paying with a very useful coin: a bit of koliva with several coloured candies on top, some change, several everyday gestures.

There was a great thirst for gestures, because, as you know, the dead lack precisely that. Once they had reached the world beyond, they were incapable, they couldn't play badminton anymore, they could not do any more choreography.

What they miss most are these actions which involve ample gestures, to feel how the air around their bodies is moving, as if they still had bodies.

They miss entering a room and being told by someone “come in quick, there's a draft.” They miss crossing the street so that they won't bump into the passers-by. To receive a blow from an offended young lady because they touched her on the bus... (Once a group of dead people from a psychiatric facility had planned to kidnap the Russian ballet group.)

Every time when they receive an act of kindness in the world beyond, snap! - they gobble it like whipped cream, and lick their lips with relish. Sometimes, when I was giving alms in

fel de foșgăială: erau morții care se lingeau pe buze, cu pleoscăiturile și gemetele de plăcere ale metabolismului lor.

Dacă cei vii calcă în străchini, morții merg ca somnambulii pe vise, sunt inabili.

Unii călăresc visele, ca vrăjitoarele mătura (o imagine de altminteri eronată, m-a asigurat un mort demn de toată încrederea, dar care nu a vrut să își dezvăluie identitatea).

Tata călca pe bec. Sora mea, când era mică, umbla încălțată în două ulcele de Horezu. Fetele cu care se juca purtau pantofii lungi în călcâie ai mamei mele și se dădeau cu ruj, ca niște paparude.

Paparudele erau țișănci tinere care dansau vara, îmbrăcate doar până la brâu cu crenguțe verzi. Atunci am văzut prima dată sâni tineri goi. Aveau ceva orbitor.

Bunicului îi lăcrimau ochii când vedea sâni tineri ca doi sori - spunea că de la răsadul de ceapă.

the countryside, I felt I could hear a sort of bustle: that was the dead liking their lips, the plashes and moans of pleasure of their metabolism.

If the living do wrong things, the dead are walking like sleepwalkers in their dreams, they are incompetent.

Some of them ride dreams, just like witches ride broomsticks (which is actually a wrong depiction, a perfectly reliable dead person assured me of it, but he didn't want to reveal his identity).

Father slipped up. As a little girl, my sister wore on her feet two small pots made in Horezu. The girls she played with wore mother's too long shoes and wore lipstick, as if they were Perperunas.

The Perperunas were young gipsy women who used to dance in summer, dressed only from the navel downwards with little green branches. It was the first time I saw young naked nipples. There was something dazzling about them.

Each time grandpa saw young naked nipples resembling two suns, tears rolled down his cheeks - and he claimed it was

Mie, ideea a doi sori făcea inima să-mi bată nebunește.
Oricum, după asta ploua. Un fel de amnistie generală.

because of the onion saplings.

For me, the idea of two suns made my heart beat madly.
Anyway there was rain afterwards. A sort of general
amnesty.

Tata era neîndemânatic, mai ales de când devenise mort
(o condiție cu care e clar că nu se împăcase).

Father was clumsy, especially since he had died (a
condition which he had obviously not come to terms with).

Deși în viață fusese pus pe glume și gata oricând să-și
facă prieteni, după moarte se schimbă la o sută optzeci de
grade. Asta înseamnă exact jumătate din orizontul unui cerc,
situație când se presupune că te-ai întors înapoi în locul din care
ai plecat. (Ceea ce nimeni nu mai punea la socoteală era timpul
care se clintise puțin din loc. Iar tu ești altul).

Although during his life he had been keen on joking and
always ready to make new friends, he had radically changed
after dying, a 180 degrees change, which means exactly half of a
circle's horizon, a situation when they say you have returned
exactly to the point from where you started. (What nobody took
into consideration was time which had budged a little. And you
are another person).

Deși abandonase din tinerețe Institutul de Matematici
Aplicate din Iași, tata nu uitase geometria. Moartea îi scosese
însă la iveală una din cele mai ascunse sensibilități: timiditatea.
Îl înțelegeam, în ambele cazuri era vorba de rigoare.

Although, as a young man he had abandoned the
Institute for Applied Mathematics in Iasi, father had not
forgotten geometry. However, death had revealed one of his
most hidden weaknesses: his shyness. I understood him from
this point of view, in both cases the matter was about rigor.

Trebuia să îl bagi în seamă, altminteri stătea în colțul

You had to pay him attention, otherwise he stood in the

încăperii, înnegurându-se. Se supăra și corpul lui eteric, ușor transparent, se închidea la culoare ca o citoplasmă bolnavă. Iar dacă te uita la el urât, se înnegura. Vedeai cum întunericul îl subțiază pe la subsuori.

Privirea rea le făcea morților cel mai rău, cădeau la pat de parcă i-ai fi deocheat. (Pentru cine nu știe, deochiul e un fel de vrajă *voodoo* românească – de exemplu, mama avea o cumnată care deochea, dacă se uita la tine și îi curgea saliva din gură, erai terminat. Mureai, sau în cel mai fericit caz ți se usca o mână sau un picior).

Tata răcea una-două, de parcă imunitatea lui de mort ar fi inexistentă și avea tabieturi: nu trebuie să îi lipsească batista (cu o monedă mică cusută în colț), ceaiul de pe noptieră, fesul de dormit și fularul din jurul gâtului. E de notorietate că fantomele au o sensibilitate la laringe, de aceea morții nu sunt deloc cei mai buni tenori.

Mi-era teamă să nu facă din nou vreun accident vascular, să mai moară o dată, așa părea de fragil!

corner of the room, putting on a sad face. He used to get angry and his ethereal, lightly transparent body used to turn a different colour, resembling an ill cytoplasm. And if you gave him the fish-eye, he became gloomy. You could see how darkness was making his form thinner at the armpits.

A bad look would do the most evil to dead people, they used to get bedridden as if you had cast an evil eye on them. (For those of you who don't know, the evil eye is a Romanian *voodoo* spell – for example, mother had a sister-in-law who cast the evil eye, if she looked at you and saliva drooled from her mouth, you were done for. You either died, or if you were lucky you lost a hand or a leg).

Father used to catch colds very easily, as though his dead immune system was completely lacking and even had habits: he always wore a handkerchief (with a small coin sewn in the corner), a cup of tea on the nightstand, his sleeping hat and the scarf around his neck. It's a well-known fact that ghosts have a laryngeal sensitivity, which is why the dead aren't at all the best tenors.

I was afraid lest he should suffer another stroke, and die once again, he seemed so fragile!

Dacă încercam să îl privesc în vreo apă, apa se tulbura, zburându-se agresivă.

De altfel, adversitatea era reciprocă. Încă din copilărie, familia noastră bea mai mult vin, iar restul lichidelor ni le luam din alimentație, din legume și ciorbe: de dragavei, mătrăgună, poate de aceea eram mereu într-un soi de transă. În lungile toamne ale copilăriei înlocuisem complet apa cu un vin ușor, diuretic, încât e de mirare că nu devenisem alcoolic.

În plus, apa părea că îi dezgropa tatălui meu din subconștient ceva extrem de neplăcut: devenea agitat și voia să se arunce în ea.

Chiar dacă apa era numai într-un ibric, dădea din brațe ca și cum ar fi înnotat și bolborosea ceva despre urgența de a o traversa.

Îl înțelegeam foarte bine, chiar dacă trebuia să îl ținem legat într-o cămașă cu mâneci lungi. Atunci îi recitam cu voce melodioasă versurile pe care el însumi mi le susura în ureche,

If I tried to look at him in any water, it started turning muddy and aggressive.

In fact, the adversity was reciprocal. Ever since childhood, our family has been drinking mainly wine, and we have taken the rest of our liquids from food, from vegetables and soups: maybe that's why I was in a sort of trance, because of the curly dock and belladonna. During the long autumn months of my childhood I had completely replaced water with a light, diuretic wine, it's a miracle I haven't turned into an alcoholic.

Moreover, it seemed that water was awakening something extremely disagreeable from my father's subconscious: he became agitated and wanted to throw himself in it.

Even if the water was only in a kettle, he flung his arms as if he was swimming and was muttering something about the urgency of crossing it.

We understood him very well, even if we had to hold him tightly wrapped in a long-sleeved blouse. It was then that I murmured melodiously into his ear the lyrics which he himself

când eram mic: „un pitic atât de mic făcea baie într-un ibric”. Izbucnea atunci într-un hohot de plâns apos de turnesol ce păta cerșaful scrobit.

În astfel de clipe regretam bromura liniștitoare din ceaiul de pe vremea armatei.

Soția mea avea gesturi perfecte de soră medicală și o bunătate îngerească: mișcarea prin care îmi susține bărbia, ceaiul ce mi se prelinge în picături pe la colțurile gurii, frumusețea ei periculoasă...

Îmi învelea picioarele în pătura aspră, făcând să mă simt fericit că eram bolnav.

Tatălui meu îi pregătea minunate parastase, la care mesenii cădeau amețiți de țuică fiartă și piper. Iar dacă vreun mort strănuta din cauza cerului pur de votcă, îi ura noroc. (Atenție, dacă strănuți la o înmormântare e de rău!)

*

had whispered to me as a small boy; “a tiny dwarf was having a bath in a kettle.” Then he burst into a watery turnsol-like cry which blotched the impeccable bedclothes.

During those moments I missed the tranquillizing potassium bromide which was put into soldiers’ cups of tea in the army.

My wife had gestures perfectly reminiscent of a nurse and an angelic kindness: the way in which she held my chin up, the tea flowing in drops at the corners of my mouth, her dangerous beauty...

She used to wrap my legs in the rough blanket, making me feel happy for being ill.

She made wonderful memorial meals for my father, during which the guests drank themselves under the table because of the plum brandy and pepper. And if a dead person happened to sneeze because of the clean vodka sky, she used to wish him “bless you!” (Yet bear in mind, sneezing during a funeral is a bad sign!)

*

Translation
Café

March 2015

Reparasem ce se mai putea în ultimul moment. Întotdeauna apăream și eu să prind ultimul vagon la ultimul tren – veșnic agățat pe scară.

„Ești fiul ploii”, îmi striga țiganka vânzătoare de semințe de pe peron.

Chiar și așa, mă aflu într-o situație fericită, fiindcă în general eram neatent: dacă pe morți îi jigheam prin simpla existență, pe cei vii îi răneam cu indecenta mea vitalitate.

Când mergeam în vizită la salonul de chirurgie, mă simțeam vinovat de sănătatea pe care tinerii o purtau cu tupeu. Bieții bolnavi, înfășurați în bandaje, ne urmăreau din ochi. În definitiv, atâtea neazuri îți pot veni de la energia de a fi viu, încât e mai bine să fii bolnav.

(Bătrâna îngrijitoare de la intrarea în biserică îngrijea lumânările ca pe niște trupuri îndoite de sciatică. Unele erau încovoiate de căldură, ca niște siluete cu *lumbago*, altele arătau ca niște cruci cocoșate. Mi-am privit la microscop celulele pielii de lângă unghii: niște încăperi pustii ca hexagoanele de ceară. În ele, alergam noi ca niște ecouri. Mă jucam de-a *Barbă*

I saved what could be saved only in the last moment. I was always the one to catch the last wagon of the last train – always clinging to the stairs.

“You’re good for nothing,” the gipsy selling seeds on the railway platform shouted at me.

Even so, I was in a happy situation, because I was generally not paying attention: if I happened to insult the dead through my sheer existence, I also hurt the living through my indecent vitality.

If I happened to visit the operation room, I felt guilty for the health young people were audaciously carrying. The poor ill people, covered in bandages, were eyeing us. In the end, one can have so much trouble from the energy of being alive, that illness is better.

(The old lady from the church entrance was taking care of candles as if they were bodies stricken with sciatica. Some of them were bended because of the heat, like figures suffering from lumbago, others looked like hunched crosses. I looked through a microscope at the cells in the hangnail: they were rooms as deserted as honeycombs in which we were running

albastră...)

- „Hai la cimitir”, i-am spus soției, și am zburat împreună la braț cu un buchet de liliac mov.

Am privit în ochi camera la plecare și pendula din perete a răbufnit: „mai lăsați-mă o dată cu duioșia voastră!”

Vaza de flori din hol a oftat și ea brusc o duhoare de la cozile putrezite ale florilor pe care nu le mai schimbam de o săptămână – credeam că mirosul vine de la un puseu de nefericire al chiuvetei.

Am închis ușa în urma noastră și am fugit.

La cimitir, de când nu le mai privisem, mormintele dolofane se înmulțiseră profitând de nebăgarea noastră de seamă: când întorceam capul, clipeau din ochi.

Aveau genele încărcate de cremă neagră, grea. (Rimelul acela purta și un nume ciudat: *mascar*. Îmi amintea de carnavalurile venețiene.)

like echoes. I was playing *Bluebeard*...)

“Let’s go to the cemetery,” I said to my wife and we flew together arm in arm holding a bouquet of violet lilacs.

When leaving, we took a look at the room and the pendulum clock broke out: “leave me alone! I don’t need your affection!”

Suddenly, the flower vase in the hall also sighed, a reek coming from the rotten flower stems which we hadn’t changed for a week - and I thought the smell was coming from a fit of unhappiness of the sink.

We closed the door behind us and ran.

At the cemetery, since we hadn’t looked at them, the well-fed tombs had grown in numbers, taking profit from our lack of attention: when we turned away our heads, they blinked.

Their eyelashes were laden with a heavy black cream. (This type of mascara bore a strange name: *mascar*. It reminded me of Venetian carnivals.)

Tufişul de liliac răsucea faţa - refuza să mă privească.

Aveam senzaţia că mă înconjuraseră cu comploturi. Dacă reveneam cu privirea brusc, mormîntul era surprins ca o femeie pe jumătate goală în dosul perdelelor.

Ce mai tura vura: morţii începuseră să profite de înăscuta mea politeţe, nopţile erau deja suprapopulate de prezenţa lor şi înaintaseră tiptil până în buza dimineţilor, de unde mă pândeau.

Adevărul e că eram prea plin. Nu mai aveam loc în mine de atîta înghesuială şi, de multe ori, mi se întîmpla să eşuez ruşinos într-o poluţie nocturnă pe cearşaf.

Dimineţile scoteam pe geam găleţi de şopârle. Nu era nimic grav: o secreţie a multiplicităţii, a celor care puteam să fiu.

Dincolo de noapte, cocoţaţi pe maluri, morţii mă priveau muştrător, cu capetele legănându-se, uşor ameninţător, ca

The lilac turf was turning away its head- it didn't want to look at me.

I had the feeling they had been scheming behind my back. If I suddenly looked towards the grave, it resembled a half-naked woman behind the curtains.

But let's cut a long story short: the dead had begun to take profit of my inborn politeness, the nights were already overpopulated by their presence and they had quietly marched forward until dawn, the place from where they were watching me like hawks.

The truth is that I was a little too full. I hardly had place for myself because of the crowd and, many times, I happened to end up a shameful failure, having a nocturnal emission on the bed linen.

In the mornings I used to throw out the windows buckets full of lizards. This implied nothing serious, it was only a product of multiplicity, of those who I could be.

Beyond the night, perched on the borders, the dead were looking admonishingly at me, their heads bobbing, in an easily

măștile roșii din Oaș. (Atenție, nu lăsa să îți scape nici un vis neelucidat!)

Încercam să îi evit. Mă săturasem de mine, ca de mere pădurețe. Simțeam și eu nevoia de... nu știam exact anume de ce.

Nevoia de iertarea gustoasă și ieftină ca înghețata pe băț. Nevoia ca o mână să îmi treacă peste obraz și în urma ei să rămână fața vie, nu ca pojghița aceea cauciucată a chipului meu de câine.

„Mai ai de trăit un timp nedefinit ca norișorul acela”, aș fi vrut să mi se spună. Și norișorul să facă pipi pe el, dizolvându-și fața albastră. Apoi să facă *ham-ham* și să ți se strecoare între picioare.

Cum mi-aș fi afundat botul, papilele, în răgazul solubil!

Dar cine să te ajute? În ceea ce mă privește, singurele mele victorii au fost ah, abandonurile.

threatening manner, just like the red masks from Oaș. (Attention, don't let any dream go unexplained!)

I was trying to avoid him. I had grown sick and tired of myself, it was the last straw. I felt the need for... I didn't know exactly what I needed.

I felt the need for a tasty forgiveness, as cheap as the ice-cream on a stick. The need for a hand to caress me on the cheek and leave behind it a lively face, not like the rubbery membrane belonging to my dog face.

I would have liked to be told that “you will still live for an indefinite time, just like that small cloud.” And I wanted the tiny cloud to pee and dissolve its blue appearance. Then to bark and edge between your legs.

I craved to plunge my nose, my taste buds in the soluble break!

But who could actually help me? As for me, my only victories were oh, the abandonments.

Nimic mai savuros decât aceste dezertări, pe jumătate ilicite, dar atât de folositoare: lasă-i pe alții să rateze copios! Încă nu am pierdut partida, atâta timp cât o mai pot amâna.

Simpla posibilitate de a lua un concediu medical îmi dădea sentimentul unei sățioase libertăți și o extraordinară perspectivă asupra tuturor tragediilor. Știam că pot oricând să ies din joc.

Ce m-aș fi făcut fără bunul meu medic de familie, coleg de liceu?

Aici trebuie să spun câteva cuvinte despre acest extraordinar personaj.

Era un țigan pitoresc, absolvent ca șef de promoție al singurei facultăți din oraș – cea de medicină. Mama sa purta fuste crețe, o femeie respectată în satră pentru remediile din plante. Cunoștințele de medicină alopatică l-ar fi putut face celebru pe doctor, dar facultatea l-a distrus.

Pentru mine a fost o mare ușurare pentru că nu mai era cazul să fiu gelos. Și așa îmi știa toate secretele.

Dintotdeauna am știut că el va fi medicul meu,

There was nothing tastier than these desertions, half illicit, but so useful: let others make great mistakes! I haven't yet lost the match, as long as I can still postpone it.

The mere possibility of taking medical leave gave me the feeling of full liberty and an extraordinary perspective over all the tragedies. I knew I could leave the game at any time.

What would I have done without my good family doctor, my former high-school classmate?

Now I have to say something about this extraordinary person.

He was a picturesque gypsy, who graduated as valedictorian from the only university in town – the medical university. His mother used to wear crisp skirts, a woman respected by the gypsy community for her medical cures from plants. The doctor could have become famous thanks to the knowledge of allopathic medicine, but the university destroyed him.

For me this brought a great relief, because I didn't have to be envious anymore. So he knew all my secrets.

I had always known that he would be my doctor and

dintotdeauna am știut că eu voi fi scriitor. Că va dura o vreme până ce alții să știe asta. Sunt lucruri pe care le știi pur și simplu.

Dar erau lucruri pe care el nu le știa. De pildă, că îl uram când nu îmi cultiva meticuloasa mea ipohondrie și că aveam impresia că mă analizează peste ochelari, așteptându-se să mor înaintea lui.

Chiar dacă el avea inteligența supraviețuitoarei sale rase, eu știam să păstrez tainele slăbiciunii.

Norocul meu erau bolile care ordonau. Nimeni nu sesizase subtila lor rigoare și exactitate aflată oricum dincolo de numere. Eu însumi acționam mascat, ca și cum aș fi plimbat un magnet sub foaia de hîrtie pe care pusesem dezordonata pilitură de fier.

Doctorul nu știa că eram viclean mortal.

Mai făcea și greșeli flagrante: de pildă când își cumpărase un automobil *Toyota* roșu și venise cu el la moartea prietenului nostru comun din liceu.

that I would be a writer. That it would take a while until others knew these matters. There are certain things you simply know.

But there were also things he didn't know. For example, that I hated him when not encouraging my meticulous hypochondria and I had the impression that he was analysing me arrogantly, waiting for me to die before him.

Even if he had the intelligence of his powerful race, I was the one who knew how to guard the secrets of weakness.

I was lucky thanks to the illnesses which took control. Nobody had become aware of their subtle rigour and minuteness which both defied calculation. I myself was handling in secrecy, as if I was moving a magnet underneath a sheet of paper on which I'd haphazardly put iron filings.

The doctor had no idea that I was incredibly sly.

My friend also made huge mistakes: for example when he bought himself a red Toyota car and he had come with it at the funeral of our mutual high-school friend.

Așadar, dinspre partea asta eram asigurat. Printr-un alt prieten de familie îmi achiziționasem un loc de veci la cimitirul Ungureni.

Mașina *Toyota* roșie nu avea ceea ce se numește sistem automatic de frânare. În schimb, cimitirul era bine plasat, între grădina zoologică și serele în care se plectiseau plăpândeale plante ale pensionului.

Pe pereții de sticlă, fetele din sere își puneau la uscat chiloții *tetra* uzi de un fel de transpirație sublinguală. (În copaci, un fel de păsări-clitorisuri, gălgăiau melodioase.)

Fetele își ștergeau tîmpla cu mica piesă de lenjerie intimă, iar roua rămasă pe pânză, cu miros de mir, le impregna chipul ostenit ca pe un giulgiu.

Le priveam hămesiți: degetele rizomilor vegetali alunecau pe geam, nu ajungeau pîna la cămărilor lor vegetale, să le scurme intimitatea.

Animale cu chipul meu făceau tot felul de mășcării în cuștile de sârmă. Un leu cu probleme de calviție îmi impregna nota zodiacală. O maimuțică isteță foc, cu fundul roșu purta

Therefore, I was very sure of myself from this point of view. I had bought myself a grave at the Ungureni cemetery with the help of an old friend of my family's.

The red Toyota car didn't have what is called an automatic break system. But at least the cemetery was in a good location, between the zoo and the hothouses where the delicate plants of the boarding school were getting bored.

On the glass windows, the girls in the hothouses let their tetra underwear dry, because they had become wet with a sort of sublingual perspiration. (In the trees, there were several clitoris-shaped birds which were singing melodiously.)

The girls were cleaning off their temples with the tiny piece of underwear and the dew which remained on the linen, smelling of chrism was impregnating their tired faces like a shroud.

We were looking at them greedily: the fingers of the root plants were sliding down the window, didn't reach their secret chambers to invade their privacy.

Animals bearing my face did all sorts of masquerades in the barbed-wire cages. A bald lion was impregnating my astrological sign. A very smart monkey with red buttocks was

șapca mea din liceul Frații Buzești căruia îi spuneam în adolescență *Bastilia*. Șapca era căptușită cu un material lucios, purpuriu - în interior era o etichetă „Ceaprazăria Lipscani”.

Capului de cerb de pe frontispiciul cabanei de vânatoare de la intrarea în parcul Romanescu îi crescuseră coarnele de atîta relaxare - mă speriasem să descopăr că, într-adevăr, în timpul unui exercițiu yoga, începuseră să mi se umfle în frunte astfel de protuberanțe. Era semn de înălțare.

*

Am semnat un act de concesionare cu *nea Vasile*, administratorul grădinii zoologice, care avea grijă și de sere și de cimitir. Eram asigurat cu un mormânt numai al meu între gratii, labirinturi și cearșafuri. (Administratorul cimitirului mi-a transmis printr-un funcționar de la primărie următorul mesaj: „măi, dacă ăla nu vine să își ocupe mormântul într-o lună să îl elibereze, că avem cereri destule”).

Acum puteam să mă ocup de lucrurile cu adevărat

wearing my hat from my years in the high-school Frații Buzești which as a teenager I called *Bastilia*. The hat was lined with a shiny, purple material - there was a label on the inside with “Ceaprazăria Lipscani” written on it.

The buck head on the front piece of the hunting lodge at the entrance in the Romanescu park had grown horns due to so much relaxation - I had got frightened upon discovering that, truly, during a yoga exercise, such protuberances had started to grow on my forehead. This was a sign of elevation.

*

I signed a license contract with *nea Vasile*, the zoo director, who also took care of the hothouses and the cemetery. I had been granted a grave which was mine only, situated between the railings, labyrinths and bed clothes. (The cemetery director sent me the following message through a city hall clerk: “man, if that guy don’t show up to take hold of his grave, then tell him to leave it in a month, cause we have many customers.”)

Now I could finally take care of things which really

Translation
Café

March 2015

importante: ghinioanele, legăturile, promisiunile, ba chiar norocul nefast la loterie.

În general nu ne dădeam seama de gravitatea stării în care ne aflam. Unii nu-și dădeau seama nici la spital. Spuneau: „o să ies eu de aici și o să fac cutare”.

Nu mai apucau. Alții mureau și se credeau sănătoși: era o chestiune de simplă neatenție.

Ar fi putut spune „pardon” și ar fi trăit. (Eu îmi câștigasem de bine de rău un colț numai al meu, dar la orice neatenție maimuțica cu fund roșu mi-ar fi smuls pâinea din gură.)

Acum, despre ghinioane.

Faptele o luau razna - li se desfăcea un pinion. Trebuia să le adun într-o pungă și, oricât de atent încercam să le reasamblez, rămâneau piese în plus. Nu le aruncam însă, umplând sertarele până la refuz. Asta era: dintr-un fier de călcat ieșea o pungă de plastic plină ochi de piese dezarticulate

mattered: bad luck, connections, promises, even bad luck at lottery.

We usually do not become aware of the seriousness of the state we are in. Some people do not realize the truth not even while hospitalized. They used to say: “I’ll get out and do so and so.”

They never got to do anything. Others died, even if they considered themselves healthy: it was a mere matter of inattention.

He could have said “excuse me” and would have lived. (I had somehow won a place entirely mine, but at a moment’s notice the little monkey with the red butt would have stolen the bread from my mouth.)

Now let’s talk about bad luck.

Things were getting out of hand – they lacked a gear. I had to gather everything in a bag and, no matter how careful I tried to reassemble them, there were always some pieces left. I didn’t throw them away, but crammed up the drawers. The following matter occurred: a plastic bag came out of an iron, a

și mai dădea și ceva pe deasupra.

Dar cel mai rău era când întâmplările se îmbolnăveau în cer. Sărea un arc și mecanismul se gripa. Foetuși palizi de căprioară suspinau ofiliți în medalioane.

Cineva făcuse o legătură și plecase, lăsându-mă acolo, agățat. Nu puteam sta prea mult timp într-o singură existență, îmi amorțea mâna.

Era cumplit. Trebuia să sparg cu ciocanul pentru intervenții de urgențe sticla groasă.

Tot felul de alarme și sirene începeau atunci să facă zarvă, fără rost. Îmi puneam pe umeri halatul meu de laborator, cu sânge pe mâneci și începeam să țip la cei dragi. Pereților le crăpau timpanele. Păcat de tencuiala proaspătă care mai mirosea încă a clorură de var. Un material de altfel onest.

Mă refugiam în toalete înguste unde storcean cu lacrimi în ochi probe de urină portocalie. Degeaba, nimeni nu mă iubea, biologii citiseră deja asta în molecule spiralete.

Fără să le pese de moliciunea inimii, cristalele de urați se

bag full of disarticulated pieces, and it even spilled over.

The worst thing happened when matters were decaying in heaven, too. If the main piece happened to be misplaced, then the whole mechanism became ill. The pale, shrivelled deer fetuses were sighing in the meat dishes.

Somebody had created a link and gone away, leaving me behind, hanging. I couldn't be content with a single existence, my hand went numb.

It was horrible. I had to break the thick glass with the emergency hammer.

If I used the hammer, all sorts of alarms and sirens started making noise, but to no avail. I put on my lab coat, stained with blood on the sleeves and started screaming to my loved ones. The eardrums of the walls were bursting. Too bad for the fresh coat of plaster which still smelt of bleach. A material which is for that matter, a sincere one.

I took refuge in narrow toilets where, teary-eyed, I used to squeeze samples of orange urine. It was all in vain, nobody loved me, biologists had already read this in the spiralled molecules.

Without caring about my heart's softness, the urine

așezau unele peste altele ordonat, ca turnurile păcătoase ale Babylonului.

Ca să mai limpezesc lucrurile, dezlegam toate nodurile din casă (se știe că aduc ghinion).

Desfăceam conținutul pernelor, răsucit ca intestinele unei păsări bolnave. Cele mai multe vrăji se făceau prin intermediul acestui inofensiv obiect, perna pe care ne așezam capul spre odihnă, complet neprotejați. Eram victime sigure în vis. Măruntaiele lor bolnave de colită fierbeau și ne mâncau din somn.

Scuturam cerșafurile din care nu odată cădeau verighete calpe, de aramă, penisuri rupte răsucite, de copii, cadavre de coțofene împăiate, șerpi uscați, tot soiul de viclenii.

Lucrurile ajunseseră mult prea departe. Venise vremea să iau taurul de coarne. Să mă retrag atâția pași înapoi, până când puteam avea din nou o perspectivă asupra lucrurilor mioape.

crystals went orderly one on top of the other, just like the sinful towers of Babylon.

And to make things clear, I loosened everything in the house (it is a well-known fact that knots bring bad luck).

I opened the pillows to see what was inside them, the insides were twisted just like the intestines of a sick bird. Most witchcraft was done using this harmless object, the pillow on which we lay our heads to have a rest, thus remaining completely unprotected. While dreaming, we were sure to be victims. The sick intestines of the pillows, distorted by colitis, were boiling and eating away our sleep.

We shook the bed clothes from which more often than not all sorts of things fell down: fake wedding rings, made of copper, broken and twisted penises, belonging to children, corpses of stuffed magpies, dried snakes and all sorts of weird stuff.

Things had gone too far. It was high time to take the bull by the horns, to take so many steps back until once again I could have a perspective over undiscernible things.

Venise vremea să fiu din nou timid.

Time had come to be shy again.

Unii mergeau cu spatele și nu dădeau greș, alții mergeau cu fața proptindu-se în nas, dar aproape toți uitaseră pe unde au venit.

De cele mai multe ori, dădeau buzna în mansarda spre acoperiș. Și de aici, se aruncau cu brațele în formă de cruce direct în râul de foc excelent desenat pe pereții bisericii sfântul Ilie, *vis-a-vis* de fosta frizerie Ciufulici.

Un loc unde vârstele făcuseră un nedorit scurt-circuit. Noroc că observasem tendința de îngroșare a timpului și i-am administrat o aspirină înainte să sufere o comoție cerebrală. Iată la ce servește să fii atent!

Lucrul cel mai grav care mi se putea întâmpla ar fi fost să joc la loteria națională: aproape sigur aș fi câștigat.

Dar asta ar fi fost din partea mea o slăbiciune mortală: astfel, deveneam vizibil, aș fi putut fi ținta oricărui neinițiat, m-aș fi deconspirat.

Some people went backwards and were never wrong, others went onwards but stumbled because of their noses, yet almost all of them had forgotten their origin.

Most often these people would burst in the attic. And from there with arms in the form of a cross, they plunged right into the excellently painted river of fire on the walls of the Saint Ilie Church, which is right across the former hairdresser's Ciufulici.

That was a place where age didn't advance. I had fortunately become aware of time's tendency to thicken and gave it an aspirin lest it should suffer a concussion. That's why it's good to pay attention!

The worst thing which could happen to me would have been to take part in the national lottery: I would surely have won.

Yet this would have been a mortal weakness on my part, because in this way I became visible, I could have become the target of any amateur, I would have given myself away.

În cer, se pregătea o legătură bolnavă: gesturile nu se potriveau, lucruri mărunte țineau faptele pe loc, situații în care mătușa îmi dădea cu bobii, sau îmi ghicea în cafea. Asta explica paloarea întâmplărilor și lipsa lor de chef. Dar mai ales, mediocritatea zilelor, incapacitatea de a comunica...

Iată o astfel de zi: duminică, douăzeci și trei mai: Tata mă plimbă de mână pe aleile parcului.

Eu sughiț, el mă bate pe spate. Anii și poticnelile sar din gură ca niște gușteri verzi.

Un vid gătit vorbește: „încă nu e momentul, primul lui infarct.”

La un pocnet pufos, porumbeii se aruncă într-o scrobeală albastră. Cel mai ieftin dezinfectant folosit ca apret.

Spermatozoizii cu sufletul lipit de cerșafurile unităților militare miros a vag și a clor.

In heaven, something wrong was going on: the acts didn't fit, unimportant things slowed everything down, moments when my aunt predicted the future in coffee dregs. All these things accounted for the wanness of events and their lack of willingness, but especially the mediocre days, the inability to communicate...

Take for example such a day: Sunday, the 23rd of May: Father is walking with me on the park alleys.

I hiccup, father claps me on the back. Years and stumbles drop from our mouths like green lizards.

A strangled void is the one talking: "the time's not proper, it is his first heart attack."

And after a soft crack, pigeons launch themselves into a blue starch, the cheapest disinfectant used as a coating.

The spermatozoa, their souls attached to the linen of the military troops, smell of vague and of chlorine.

Harababură în debarale: mi-am pus în piept o inimă greșită, parcă de pe vremea când eram recrut – inima de împrumut e mai rezistentă.

Mai vorbesc din când în când cu bunicii prin mirosuri. Cele mai frecvente: naftalină sau gutuie.

Mă întâlnesc uneori cu colegii de invidii: trecem pe celălalt trotuar.

Chipuri fac semne și strigă: „Ultimul care moare are dreptate”.

Doamne, asta era: participam la o întrecere pe viață și pe moartea – cel mai tare mă jenau foștii colegi de liceu.

Chiar azi am avut o satisfacție deosebită: în timp ce căutam cu un aer ușor neatent, ceva strălucitor ce-mi atrăsese atenția în containerul de gunoi, am găsit un ziar îngălbenit, poate chiar murdar de rahat, nu mi-am dat seama, căci îndată ce l-am prins între degete a devenit sfărâmbicios. Frecându-mi însă degetele cu salivă, ele miroseau într-adevăr ușor a fecale.

There's a mess in the closets: I placed a wrong heart in my chest, I think it was from the time I was a conscript – a borrowed heart is much more powerful.

I speak from time to time with my grandparents through smells, among which the most frequent are naphthalene or quinces.

I sometimes meet the ones who envy me and we avoid one another.

There are faces which make signs and shout: “The last to die is right.”

God, that was it: I was taking part in a life and death race – and those who bothered me the most were my former high-school classmates.

Just today I experienced a wonderful satisfaction: while searching in a slightly careless way something bright which had caught my attention in the waste container, I stumbled upon a faded newspaper, maybe it was even full of shit, I didn't actually realize what it was, because as soon as I caught it in my hands, it crumbled. Yet as I rubbed saliva between my fingers, I

Un parfum afrodisiac irezistibil.

Ei bine, am văzut în acel ziar, care poate fusese folosit ca hârtie igienică, fotografia unuia dintre foștii mei camarazi, acum deputat și am știut că va muri înaintea mea!

O fericire fără nume m-a cuprins și parcă un izvor de apă groasă a țâșnit cu putere din piept, ca și cum ar fi fost acoperit de-o lespede grea - mă jenez să spun că toate acestea au fost însoțite de-o spontană, inexplicabilă erecție. Totul a fost suficient de puternic să mă ridice fără menajamente în sus. Nici Isus nu ar fi cerut altfel.

Nici tata nu mi-a solicitat altceva decât să mă las dus.

Dar cum să fac asta, când el era mai tot timpul absent?

De cele mai multe ori nu ne asculta, nu ne băga în seamă: înțelegeam că era preocupat, era vorba de ceva subtil, o rigoare care ne ținea pe noi toți ca într-o țesătură.

realized they had the faint smell of shit. An irresistible aphrodisiac perfume.

Well, what I saw in that newspaper, which maybe had been used as toilet paper, was the photo of one of my former classmates, now a deputy and I knew he was to die before me!

I was overwhelmed by an indescribable happiness and it was as though a water spring had sprung out of my chest with force, as though it had been covered by a heavy boulder – and I am ashamed to admit this reaction was doubled by a spontaneous, inexplicable erection. Everything was sufficiently strong to rise me up effortlessly. Not even Jesus would have asked otherwise.

Not even father asked for anything other than I let myself be taken away.

But how was I supposed to do this, since he was absent most of the times?

Most often he didn't listen or pay attention to us: we understood that he was worried, the matter was a subtle one, of a rigor which held all of us in connection just like in a web.

Aşa ne predă matematicile blândul profesor Nistorescu, cel cu un ochi şasiu. (Dicţionarul explicativ al limbii române oferea, pentru această nefericită disfuncţie a vederii, o mulţime de sinonime de origine turcească: *chiorâş*, *încrucişat*, *ceacâr*, *bazaochi*.) În momentele sale de mare concentrare, disfuncţia vederii i se accentua.

Profesorul cădea într-un fel de tăceri geometrizzante, ca o catedrală de gheaţă. Degeaba strigam, căci un soi de muţenie se întindea ca un cauciuc peste colţurile feţei. (Nu rare sunt ocaziile când spaima paralizază, lăsându-te cu gura strâmbă.)

La inteligenţa tatei, bătrâneţea era o chestie de neatenţie. Nu aveam nici o îndoială, dar nu mai puteam accepta asta şi după moartea sa.

Fără trup, nu mai exista nici o scuză. În astfel de situaţii nu se mai trece nimic cu vederea. Ţi se spune: „Hei, tu cel de colo! Ai trup?” „N-am”, răspunzi ruşinat.

„Atunci ce scuză mai ai tu dacă nu ai fost în stare să ţii nici de amărâtul tău de trup?” „Păi nu am ştiut că trebuia să vin cu el la examen”, spuneai.

„Ei, neştiinţa nu scuză încălcarea legii. E un principiu de

This is the manner in which the gentle cock-eyed professor Nistorescu taught us mathematics. (The Romanian explicatory dictionary offered a lot of other synonyms for this unhappy dysfunction of the eyesight: squint, askance, asquint, awry.) In his moments of maximum concentration, the dysfunction worsened.

The professor adopted a silence which was geometrized, just like an ice cathedral. We shouted in vain, a sort of muteness spread like a rubber over the corners of his face. (More often than not fright paralyses, leaving one with a distorted mouth.)

To my father's mind, old age was a matter of inattentiveness. I had no doubts about this, but I couldn't accept it after his death, too.

Without body, there were no more excuses either. During such moments nothing is forgiven. You are asked: "Hey, you there! Do you have a body?" "I don't," you answer shamefully.

"Then what other excuse can you have other than not being able to take care of your wretched body?" And then you said "Well, I had no idea I had to present it at the exam."

"Well, lack of knowledge is not an excuse for breaking

drept”.

*

Eram cu tata pe un câmp de floarea soarelui. Urmăream un roi de albine care plecaseră de la stupul lor.

Urma să verific experimental bănuiala că ceva nu e în regulă cu carnea. Era prea rară pentru atenția mea.

Creșterea ei necontrolată făcea prezentul spongios și vulnerabil. Iar tatăl meu nu a știut să se ferească la timp de această rărire imprudentă.

Înainte de toate, peisajul era inadecvat. Stupii erau paralelipedici și multicolori.

Geometria lor era o întâmplare stranie în acea lume a înmulțirilor fractale, în care eu însumi, prin neconținută și inutila mea producție de gânduri, păream un corp străin...

Apoi, multiplicitatea. Nici lanul nu era în regulă. Altminteri pașnice ca niște mătușe blajine, plantele de floarea soarelui își dezvăluiau forța înmulțirii într-un mod

the law. This is a legal principle.”

*

Once I was with dad in a field of sunflowers. We were looking at a swarm of bees which had flown away from their beehive.

I was about to see whether there was something wrong with the meat. I saw it too seldom for it to catch my attention.

Its uncontrolled growth turned the present into something spongy and vulnerable. And my father didn't know how to be on his guard in time against this imprudent dilution.

First of all, the landscape was unfitting. The beehives were parallelepipedal and many-coloured.

Their geometrical shape was a strange matter in that world of fractal multiplications, in which I myself seemed an intruder because of my continuous and useless thought production...

Secondly, multiplicity. Not even the field was all right. Otherwise peaceful like gentle aunts, the sunflowers threateningly revealed the force of their multiplication. If I

amenințător. Dacă întorceam spatele, conturul lanului creștea. Putea să mă înghită cu gândurile mele ca pe un cristal inutil.

Mă țineam deoparte, în celălalt capăt al cerului-lentilă. Un borcan închis de aer condensat, în care cădeau cu brațele depărtate, siluete plate. Lumina se condensa fin în polen. (Asta era de fapt compoziția esențelor.)

Mă culcasem cu spatele pe pământul care avea puls viu (tresălta).

Prin genele întredeschise, filtram lumina și priveam mișcarea cinematică a tatei ce arăta ca un cosmonaut în costumul lui de apicultor. (O astfel de percepție discontinuă am avut-o mai târziu, când mi-am cumpărat o cameră video pe care am atașat-o la computer. Succesiunea tăiată a siluetelor dădea mișcării un aer fantomatic.

„Bine ați venit în mileniul stroboscopic”, începea actorul *speache*-ul său. „Ne aflăm în marea sală a conspirației împotriva continuității. Trebuie să spunem că suntem abia la început...”)

Sub costumul de apicultor, spatele cărnos al tatei era

happened to turn my back on them, the margins of the field grew and they could swallow me, together with my thoughts, as if I were a useless crystal.

I was keeping away from it, at the other corner of the glass-sky. It was a closed jar full of condensed air, into which flat figures were falling with widespread arms. The light was gently condensing into pollen. (That was in fact the composition of essences.)

I had lain on my back on the earth which had a lively pulse (it was startling).

I was filtering the light with half-open eyes and was watching dad's cinematic movement, while dad resembled an astronaut in his beekeeper costume. (I had such a discontinuous perception later, when buying a video camera which I attached to the computer. The broken succession of figures gave a ghostly impression to the movement.

“Welcome to the stroboscopic millennium,” the actor began his speech. “We are here, in the great room of the conspiracy against continuity. We must admit we are hardly at the beginning...”)

Under the beehiver suit, dad's fleshy back was touching

înduioșător și vulnerabil.

Îi simțeam slăbiciunea: cuantele de lumină îl străbăteau ca pe o plasă rară. Accepta să fie neatent și, din această pricină, grăunții clipei îl ucideau.

Un cosmonaut sinucigaș, aflat în misiunea unei morți corozive, ca să ne facă nouă loc.

Amintire de la orele de fizică: dacă nucleul cel dens al atomului ar fi de pildă cât pământul, atunci rătăcitorii electroni s-ar roti pe o orbită amplasată la distanța lunii.

Iar substanța, formată din atomi puși unul lângă altul, ca un zid de apărare la *foot-ball*, este de fapt o barieră compusă întâi din găuri.

Găuri exasperante, prin care se scurge toată agoniseala noastră de rigoare și securitate și, uneori, chiar ce e mai drag...

and vulnerable.

I felt his weakness: the quanta of light were circulating through him as though he were a rare net. He agreed to be careless and because of this, the units of time were killing him.

A suicidal astronaut, on a mission to a grisly death, just to make room for us.

A recollection from my physics class: if the dense nucleus of the atom were as large as the Earth, for instance, the wandering electrons would spin on an orbit lying as far as the Moon.

And the substance, which is made of atoms sitting one next to the other, like a defensive wall in a football game, is in fact a barrier whose main composition consists in holes.

Exasperating holes, through which all our savings of rigour and security, and sometimes even the closest things to our heart are leaking...

Pe câmpul acela de floarea soarelui, aveam o stupină care trebuia neapărat văzută de ochi de zeu. (Așa eram noi pentru albine)

De atâta înghesuială, bunele insecte dăduseră în nebunie, ajungând să nu își mai recunoască regina, căzuseră în doaga revoluțiilor.

„Iată în ce hal poate fi adusă specia de înmulțirea neautorizată”, îmi spunea tatăl meu cu un aer profesoral dat de ochelarii ce îi călăreau doct vârful nasului, înainte de a dormi pe fotoliul din sufragerie.

Mie îmi veneau în minte mișcările acelea spasmodice ale împerecherilor, sexul pe întuneric, picioarele cu elitre ale insectelor, mișcarea cinematică și o înaintare fojgăită care nu putea să aducă, prin dezordinea ei, nimic bun...

În plus, amnezia: apăruseră generații pe care nu le interesa nimic din ce fusese înaintea lor. Le auzeam spunând: „Îmi bag picioarele”. Chiar trăgeam șuturi în gardurile liceului. Dădeam pumni în dinți până ne zdreleam pielea și apăreau brobonițe de sânge. Scuram salivă printre incisivii spărți cu gust de rădăcină dentară stricată și tutun.

On that sunflower field, we had a bee garden that had to be seen by the eyes of a god. (This is how the bees saw us)

Because they were so crowded, the poor insects had gone crazy, to the point of no longer recognizing their own queen, they had become revolutionary.

“Look to what degree a species can decay because of unauthorised multiplication,” my father used to tell me in a teacher-like manner, thanks to the glasses scholarly riding the tip of his nose, before he fell asleep on the armchair in the living room.

I could only think of the spasmodic mating moves, of sex in the dark, of an insect’s elytra legs, the cinematic move and a bustling continuance whose disorder could not have any good result...

Besides, there was the amnesia: generations had been born that did not care about anything before them. I could hear them say: “I couldn’t care less.” We would really kick very hard the high-school fence. We would punch our teeth until we scratched our skin and blood beads came out. We would spit saliva through our broken incisors that tasted like sick dental

Era cât se poate de gravă înmulțirea, ultimii născuți nu fuseseră văzuți de ochi, de niciun fel de ochi, și de aceea nu mai știau nici ei cine sunt. Fiul meu cel mic venea tot mai des să îmi arate ce face, avea nevoie de urgente confirmări, eu adormeam obosit. Mă zgâlțâia fără milă, trezindu-mă din somn, căci știa că dacă întrerupeam povestea, el însuși urma să fie lipsit de orice șansă. Dacă încercam să fug de consecințe, trebuia să știu că nu e posibil, că fiiucid...

Devenise insuportabil! Singura soluție părea să pleci, să îți iei lumea în cap, să pleci cu ea cu tot, închisă în capul tău. Să închizi în cap toate ferestrele și, uitând lumea acolo, să nu o mai privești niciodată, să nu îi mai dai drumul.

Iar ea să se dea cu capul de pereți, să își împrăștie creierii pe pereți. Să pună mâna pe o mitralieră și să iasă în stradă, să mai împuțineze din numărul celor care își mănâncă gălbenușul

root and tobacco.

The multiplication was an extremely serious case, the most recently born had not been seen by any eye, by any kind of eye, and therefore not even they knew who they were anymore. My younger son came more and more often to show me what he was doing, he needed instant recognitions, I would fall asleep with exhaustion. He would shake me mercilessly, waking me up, for he knew that if I cut out the story, he himself would be left with no hope whatsoever. If I tried to escape the consequences, I had to know that it was impossible, that sons are likely to kill...

This had become unbearable! It seemed like the only solution for you was to leave, to run away into the wide world, to take the world with you, to lock it inside your mind. To lock every window of your mind and, leaving the world inside, never look at it again, never let it go out.

And then it would smash its head against the walls, scattering its brains all over the room. It would grab a machine gun and go out in the street to cut out the number of those who

vieții, care te fac să nu mai înțelegi nimic.

(Cum se face mierea: alina ia între perișorii de la picioare, polenul, praful acela al înmulțirii. Un fel de ouă vegetale microscopice, mici. Polenul e scuipat de albină și luat de alta. Un fel de flegmă reluată, întărită de anticorpii roiului. De-aia e atât de antiseptică. Flegma e apoi scuipată și regurgitată iar. Rezultatul este mierea: de salcâm, de tei, de mai...)

Tata se învârtea lângă stupi cu un costum de protecție alcătuit dintr-o pelerină și o cască protectoare, ce-i dădea aerul unui cosmonaut. De altfel, chiar în acea perioadă doi americani pășiseră pentru prima dată pe lună. Imaginile pașilor lor lenți, cinematografici, parcă ar fi fost filmați cu încetinitorul, făcuseră deja înconjurul televizoarelor alb-negru de pe Pământ.

Albinele erau isterice. Nimeni nu le gustase mierea, ceea ce le făcea să se îndoiască de propria lor existență. Poate de

are eating from the yolk of your life, who cause you not to grasp the meaning of anything.

(How to make honey: the bee holds the pollen, that multiplying dust, between the tiny hairs on its legs. The pollen looks like some kind of tiny, microscopic eggs. One bee spits it and another one takes it. It's like phlegm passed over, strengthened by the swarm's anti-bodies. This is why it is so antiseptic. The phlegm is spitted and then regurgitated again. The outcome of this process is honey: acacia, linden, early honey from the month of May...)

My father would bustle around the beehive in a safety suit made of a cloak and a safety helmet, which made him look like a spaceman. As a matter of fact, it was just about then that two Americans had walked on the Moon for the first time. The images of their low-speed, cinematic steps, as if shot in slow motion, had already been watched on the black-and-white-screen television sets all over the Earth.

The bees were hysterical. No one had tasted their honey, which made them doubt that they even existed. Maybe this is

aceea apropierea de ele devenise un lucru riscant. Bunele insecte se comportau ca niște femei sălbatice, amazoane gata să omoare tot ceea ce se învăluia în insuportabilul miros de mascul.

Dar și tata se arăta expert, ca un adevărat patriarh: le ținea la respect, în ignoranța fântânii părăsite, în faguri captivi, nepriviți.

Progeniturile lor, larvele de albine erau niște mici monștri: avortoni fără gură, sau cu despicătura gurii strâmbă, acoperită de pieițe de netrecut. Bebeluși cu ochii captivi de albeață. Cu mii de ochi (ce le-or fi trebuind atâtea), ca tot atâtea hexagoane ale disperării, de parcă doi nu erau de ajuns.

Am pus un astfel de fagure cu lăptișor de matcă la borcan și i l-am dus soției la maternitate. Din hexagoane abia căpăcite, câțiva copilași își scosese gurițele ținute, plângând. Buzele lor de trompetă semănau cu pețiolul unei flori

why coming closer to them had become risky. The kind-hearted insects behaved like wild women, like amazons who were ready to kill anything that could spread the intolerable smell of a male.

But my father behaved like an expert as well, resembling a real patriarch: he marginalised them, pretending he had forsaken them in the old well, in captive beehives that he ignored.

Their offspring, bee larvae, were little monsters: runts without mouths, or whose mouth holes were oblique and covered by insurmountable skin layers. Small babies whose eyes were imprisoned by leucoma-like white spots with thousands of eyes (only God knows why they needed so many), like as many hexagons of despair, as if two had not been enough.

I put such a honey comb full of royal jelly in a jar and brought it to my wife at the maternity ward. The pursed little mouths of a few crying babies had come out of barely covered hexagons. Their trumpeting lips looked like the petiole of a

destul de criptice prin aroma ei: se numește *Regina nopții* și petala sa e ca trompeta trandafirică a unor amorași.

În taxiul cu care am venit să ridicăm de la maternitatea spitalului primul nepot al familiei, totul era periculos. Șoferul nu avea chip, ca roiul de albine fără față. De fapt avea pe față un cauciuc cu colțurile strigătului strâmbate – nu știu cum respira prin el.

Cerul era o miere fără gură: noaptea secată de umori cerea degrabă un botez, altminteri devenea disperarea perfectă. O disperare vinovată a dulcelui complet, trăind virtuos în cerul gustativ. (Colegul meu de ski de la Borșa imi povestea aventura lui erotică de-o seară cu o fată „complet lipsită de secreții și umori”. În contrast cu ea, iubitei mele i se destupau imediat lăcașurile gurii: un fel de ploaie sublinguală cădea ca din cer când o sărutam)

I-am cerut șoferului să treacă pe dreapta, cuprins brusc de-o criză de astm.

Maternitatea pe care tocmai o lăsam în urmă era mai

flower whose fragrance was quite cryptic: it is called *Nicotiana affinis* and its petals are like the rosy trumpets of Cupids.

Everything was dangerous in the taxi that took us to hospital to bring home the first grandchild of our family. The driver was faceless, like the swarm of bees seen from behind. In fact, his face was covered by a rubber mask with a distorted grin – I don't know how he could breathe through it.

The sky looked like mouthless honey: the night dried out of humours was imperiously demanding a baptism, otherwise the despair would have been flawless. A guilty despair of the full-size sweetness, virtuously living in the roof of the mouth. (My ski mate in Borșa was telling me about his one-night erotic affair with a girl that had “no secretions or humours at all.” Unlike her, my girlfriend's mouth chambers would unlock at once: there was a kind of sublingual rain that seemed to fall from heaven when I kissed her)

I asked the driver to pull over, because of a sudden asthma attack.

The maternity ward we were just leaving behind was

însăpăimântătare decât o ființă larvară care nu a fost niciodată privită. Avortonii își consumau existența într-un deplin care nu mai lăsa loc la nimic, nici măcar la speranța că cerul papilar va fi atins... (Brusc mi-am amintit de orele când eram asistentul apicultor al lui Tata: răzuia cu o racletă ceara de pe rame și dezvelea rânduri de larve dormind în lăptișorul lor de matcă, fără chip, așezate cumini în ferestrele lor hexagonale, ca la bloc.)

Lucrurile nu mai puteau fi ascunse: roiul eram de fapt eu, panicat că îmi uitasem casa, ultimul loc unde gândul putea reveni ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar întâmplarea deja avusese loc...

Mă nelinișteau însă celulele Tatălui ce păreau că încep să nu mai asculte de centru. Deja mișcările păreau necoordonate: ceva din deplasarea sa pe lungime sărea din logica cinematică. Îl vedeam cum îmbătrânește, de parcă zilele nu ar mai fi fost una câte una, ci ar fi curs ca un fluid țiind.

Rămâneam perplex, ceea ce îmi strâmbase gura. Auzeam

scarier than a larva-being that no one has ever looked at. The runts went on living in a wholeness that did not leave room for anything else, not even for hoping to touch the roof of the mouth... (All of a sudden, I remembered the hours I had spent as my dad's beekeeping assistant: he would scratch the wax off the frames with a paddle and reveal rows of larvae sleeping in their royal jelly, faceless, sitting quietly in their hexagonal windows, like in a block of flats.)

I could no longer pretend not to understand: the swarm was actually me, panicking because I had forgotten my home, the very place where I could come to my senses as if nothing had happened. But it had already happened...

Nevertheless, I was worried about Father's cells, which no longer seemed to obey the core. His moves already looked like they were not coordinated: something in his progress on track escaped cinematic logic. I could see him grow old, as if the days no longer came one by one, but flowed like a whirring fluid.

I would stay perplexed, and this had distorted my

șoaptele mătușilor care se agitau în jurul patului de spital.

„A făcut congestie”, spunea cu voce tare sora medicală care termina garda. Sunetul vocii ei lovea tavanul cu cruzime: ar fi putut vorbi în șoaptă, să nu îl deranjeze pe mort. „Ba infarct”, replica asistenta care își trăgea halatul pe trupul gol, în mica chicinetă a salonului de spital. Carnea ei încă mirosea a dragostea pe care o făcuse cu soțul, înainte să intre în schimb.

Nu era drept față de Tata (chiar dacă el murise și îi puseseră pe pleoape o monedă rece) ca fetele acelea să își expună astfel nuditatea ca un afront.

Am spus asta sunând într-o trâmbiță de aramă și umflându-mi obrazii ca îngerii de ipsos ai spitalului cu fațada uzată de obraz fardat. Eram conștient că fetele erau pregătite să sară pe mine sălbăticate de sexualitate, ca și cum moartea tatălui le-ar fi declanșat deodată revelația prezenței mele sănătoase, a miriadelor de spermatozoizi care trebuiau încercuiți.

mouth. I could hear the whispering of my aunts bustling around the hospital bed.

“He had a congestion,” the nurse that was about to finish her shift said out loud. The sound of her voice hit the ceiling cruelly: she might have whispered, so that she would not bother the dead man. “It was a heart attack,” answered the nurse who was putting the smock on her naked body in the small kitchenette of the hospital ward. Her skin still smelled after having made love to her husband, before she started her shift.

It was unfair to my Dad (even though he was dead and they had put a cold coin on his eyelids) that those young women exhibited their nudity so insolently, like an insult.

I said that blowing a brass trumpet and inflating my cheeks like the plaster angels in the hospital whose facade was worn out like a cheek wearing make-up. I was fully aware that the girls were ready to jump on me as wild as their excessive sexuality could drive them, as if my father's death had suddenly awakened in them the revelation of my healthy being,

Noroc că a intrat doctorul aducând cu el pe umeri o bruscă înserare.

I-am tras un pumn în dinții din față și mi-am zdrelit degetele. Fereastra salonului de spital s-a umplut de sânge cald și asta m-a liniștit.

„Puneți banii în halat”, a spus asistenta a cărei nuditate făcea să mă doară ochii. Am făcut un efort să îmi încordez corneea și am pus banii calzi de atâta folosință pe pântecul asistentei cu buricul gri.

Apoi m-au podidit lacrimile. Știam de la prietenul meu sfântul Ilie că asta era semnul iertării lui. Sărbătorile urcau în ploi.

of the myriads of spermatozoa that demanded framing.

Happily, the doctor came in carrying an unexpected dusk on his shoulders.

I punched him in his front teeth and scratched my fingers. The window of the hospital ward got full of warm blood and this calmed me down.

“Put the money in the smock,” said the nurse whose nakedness made my eyes hurt. I made an effort to strain my cornea and put the money that had got warm after having been handled for so long on the stomach of the nurse with a grey belly button.

Then tears gushed from my eyes. I knew from my friend, Saint Elias, that this was a sign of his forgiveness. The holidays would be rainy.

